R.L. STINE
6
Goosebumps®
Cărțile care îți dau fiori
Disparițiile
pot fi mortale!
SĂ DEVENIM INVIZIBILI!

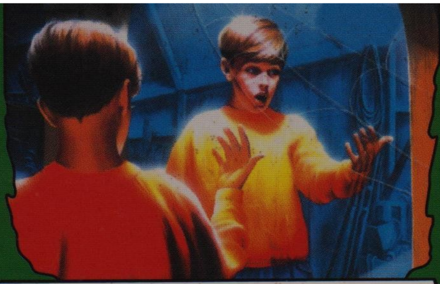

De ziua lui, Max descoperă în pod o oglindă... magică. Una care te poate face să dispari.
Așa că Max și prietenii lui încep să se joace de-a Omul Invizibil. Pînă cînd Max își dă seama că începe să piardă controlul. Că rămîne nevăzut din ce în ce mai mult. Și că îi este din ce în ce mai greu să revină. Joaca de-a Omul Invizibil începe să devină periculoasă. Și nu cumva data viitoare Max va da urmare pentru totdeauna îndemnului:

SĂ DEVENIM INVIZIBILI!?

Cititorule, ia seama: o să mori de spaimă!

SA DEVENIM INVIZIBILI
34007429
334
81 900 LEI
8,19 LEI NOI
9789735765903
29/04/05

rao
rao international publishing company

N 973-576-590-x
9 789735 765903
www.raobooks.com

R. L. STINE

Goosebumps

Cărţile care-ţi dau fiori

SĂ DEVENIM INVIZIBILI!

Traducere din limba engleză:
AURA BĂRDESCU

Editura RAO
Colecţia RAO pentru copii
Bucureşti, 2003

ISBN 973–576–590-x

Titlul original:

GOOSEBUMPS ® #6
Let’s Get Invisible!
Copyright © 1992 by Parachute Press

Versiune electronică:

[V1.0]

Corectură [V1.0]: iulie 2019.

1

Prima dată când m-am făcut invizibil a fost de ziua mea, când am împlinit doisprezece ani.

Într-un fel, s-a întâmplat numai din cauza lui Whitey. Whitey este câinele meu. E o corcitură, jumătate terier, jumătate... orice vreţi voi. Este în întregime negru, aşa că, bineînţeles, i-am pus numele Whitey1.

Dacă Whitey nu s-ar fi apucat să adulmece prin pod...

Dar cred că ar fi mai bine să o iau cu începutul. Ziua mea de naştere a căzut într-o sâmbătă ploioasă. Mai erau câteva minute până când începeau să vină copiii la petrecere, aşa că mă pregăteam.

Mă pregăteam, adică mă pieptănam. Întotdeauna fratele meu mă necăjeşte din cauza părului meu. Mereu se ia de mine pentru că pierd mult timp în faţa oglinzii, ca să mă pieptăn şi să îmi aranjez părul. Adevărul este că am un păr superb. Este şaten cu reflexe aurii, foarte des şi puţin ondulat. Părul este cel mai frumos lucru la mine şi îmi place să mă asigur că e aranjat.

1 *White,* alb (engl.) (n.tr.).

În plus, am nişte urechi foarte mari, cam clăpăuge. Din cauza asta trebuie să fiu sigur că părul le acoperă. Este chiar important.

— Max, nu-ţi stă bine la spate, spuse fratele meu, Lefty, în timp ce eu îmi studiam părul în oglinda din hol.

Numele fratelui meu este, de fapt, Noah, dar eu îi spun Lefty1 pentru că este singurul stângaci din familie. Lefty se juca cu o minge de *softball2,* o arunca cu mâna dreaptă şi o prindea cu stânga. Ştie că nu are voie să se joace cu mingea prin casă, dar nu ţine niciodată cont de asta.

Lefty este cu doi ani mai mic decât mine. Nu e băiat râu, dar are prea multă energie. Trebuie să facă tot timpul ceva – să se joace cu mingea, să bată toba pe masă, să lovească

ceva, să alerge, să cadă, să sară, să se ia la trântă cu mine. Aţi înţeles! Tata spune că Lefty are mâncărici. E o expresie cam tâmpită, dar i se potriveşte destul de bine fratelui meu.

Mi-am întors capul într-o parte ca să-mi văd părul de la spate.

— *Nu* e adevărat, mincinosule, am zis.

— Fii pe fază! strigă Lefty şi aruncă mingea către mine.

Am încercat să o prind, dar nu am reuşit. Mingea lovi cu zgomot peretele chiar deasupra oglinzii. Amândoi ne-am ţinut răsuflarea, aşteptând să vedem dacă mama auzise ceva. Nu! Cred că era în bucătărie, încă ocupată cu tortul pentru ziua mea.

1 *Left,* stâng, a (engl.) (n.tr.).

— Joc asemănător cu base-ball-ul, jucat pe un teren mai mic cu o minge ceva mai mare şi mai moale (n.tr.).

7

— Ce aruncare tâmpită, i-am spus în şoaptă lui Lefty. Puteai să spargi oglinda.

— Ba *tu* eşti tâmpit, spuse el, ceea ce e de aşteptat din partea lui.

— De ce nu înveţi să arunci cu dreapta? Poate că aş putea să o prind şi eu câteodată, i-am zis.

Ura să i se spună că este stângaci, iar mie tocmai de-asta îmi plăcea să-l tachinez.

— Scârbosule, spuse el, luând mingea de jos.

Eram obişnuit. Spunea asta de o sută de ori pe zi.

Cred că i se părea o chestie inteligentă.

E un copil bun, dar nu are un vocabular prea bogat.

— Ai urechi clăpăuge! spuse el.

Ştiam că minte. Tocmai voiam să îi dau replica, dar am auzit soneria.

Am luat-o amândoi la fugă pe holul îngust către uşa din faţă.

— Hei, este ziua mea! am strigat.

Dar Lefty ajunse primul la uşă şi o deschise.

Prietenul meu cel mai bun, Zack, împinse uşa şi se grăbi să intre în casă. Începuse să plouă destul de râu şi era deja ud

leoarcă.

Îmi întinse un cadou ambalat în hârtie argintie, din care picura apă.

— Sunt mai multe benzi desenate, spuse. Eu le-am citit deja. *X-Force* e grozavă.

— Mulţumesc, i-am zis. Se pare că nu s-au udat prea râu.

Lefty îmi smulse cadoul din mână şi fugi cu el în salon.

— Nu îl deschide! am ţipat eu. El însă zise că voia doar să strângă toate cadourile într-o grămadă.

8

Zack îşi scoase şapca, descoperindu-şi părul proaspăt tăiat.

— Oau! Pari... schimbat, i-am zis, examinându-i noua tunsoare.

Părul lui negru era tăiat foarte scurt în partea stângă. În cealaltă parte era mai lung, pieptănat drept.

— Ai invitat şi fete? mă întrebă el, sau numai băieţi?

— O să vină nişte fete, i-am zis. Erin şi April. Poate şi verişoara mea, Debra.

Ştiam că îi place de Debra.

Dădu din cap gânditor. Zack are o faţă cu adevărat serioasă. Are doi ochişori albaştri care privesc în depărtare, de parcă s-ar gândi mereu profund la ceva.

Este un tip energic. Nu nervos. Doar agitat. Şi foarte competitiv. El trebuie să câştige în orice. Dacă nu iese primul, se supără râu şi începe să dea cu piciorul în mobile. Ştiţi genul!

— Ce facem? întrebă Zack, scuturându-şi şapca de apă.

Am dat din umeri:

— Ar fi trebuit să ne ducem în grădina din spate. Tata a pus de dimineaţă plasa de volei. Dar a început să plouă. Am închiriat nişte filme. Poate ca o să ne uităm la ele.

Se auzi soneria. Lefty apăru din senin, ne împinse pe mine şi pe Zack şi se repezi la uşă.

— Ah, tu eşti, spuse el.

— Mulţumesc de bun venit, am recunoscut imediat vocea piţigăiată a lui Erin.

Unii copii îi spun lui Erin „Şoricelul” pentru că are vocea

aceea chiţâită şi pentru că e micuţă ca un şoricel. Are părul blond, scurt şi drept, iar mie mi

9

se pare drăguţă, dar bineînţeles că nu aş spune nimănui asta.

— Putem să intrăm? asta era vocea lui April.

April este cealaltă fată din grupul nostru. Are părul negru şi ondulat, şi ochii trişti. Întotdeauna m-am gândit că este cam tristă, apoi mi-am dat seama că e doar timidă.

— Petrecerea s-a amânat! Va fi mâine, l-am auzit pe Lefty.

— Ce? strigară uimite cele două fete.

— Nu, nu este adevărat! am strigat eu. M-am dus la uşă şi l-am dat pe Lefty la o parte, deschizându-le uşa celor două fete: îi ştiţi glumele proaste, am zis, înghesuindu-l pe Lefty în perete.

— Lefty însuşi *este o* glumă proastă, spuse Erin.

— Ba tu eşti proastă, îi spuse Lefty.

M-am lăsat cu toată greutatea pe el, împingându-l şi mai tare în perete. Dar el se lăsă în jos şi o luă imediat la fugă.

— La mulţi ani! spuse April, scuturându-şi părul cârlionţat de apă.

Îmi întinse un cadou împachetat în hârtie pentru cadourile de Crăciun:

— Era singura hârtie pe care o aveam, îmi explică, văzând că mă holbez la ea.

— Crăciun fericit şi ţie! i-am zis în glumă.

Cadoul părea a fi un CD.

— Eu am uitat cadoul tău, zise Erin.

— Ce e? am întrebat, urmându-le pe fete în salon.

— Nu ştiu. Nu l-am cumpărat încă.

10

Lefty îmi smulse din mână cadoul primit de la April şi fugi să îl pună peste cel de la Zack, în colţul din spatele canapelei.

Erin se lăsă să cadă pe sofaua din piele albă din faţa fotoliului. April se duse la fereastră şi rămase acolo, uitându-se la ploaie.

— Trebuia să facem hamburgeri pe grătar, am zis eu.

— Ar ieşi muraţi azi, replică April.

Lefty stătea în spatele canapelei, aruncând şi prinzând mingea cu o singură mână.

— O să spargi veioza, l-am atenţionat.

Bineînţeles că nu m-a băgat în seamă.

— Cine mai vine? întrebă Erin.

Nu am apucat să-i răspund că se şi auzi soneria. Eu şi Lefty am luat-o la fugă pe hol. Lefty se împiedică şi căzu, alunecând pe burtă pe hol. Tipic pentru el!

Până la ora două şi jumătate toţi cei cincisprezece invitaţi sosiseră, aşa că a început petrecerea. Bine, nu a început de-adevăratelea, pentru că nu reuşeam să ne hotărâm ce să facem. Eu voiam să mă uit la *Terminator,* filmul pe care îl închiriasem. Dar fetele voiau să joace Twister1.

— Este ziua mea! insistam eu.

Am rezolvat printr-un compromis. Am jucat Twister. Apoi ne-am uitat puţin la film, până a venit ora mesei.

A fost o petrecere destul de reuşită. Cred că toată lumea s-a distrat. Până şi April. De obicei, ea e foarte tăcută şi nu se simte în largul ei la petreceri.

1 Joc inventat în anii ’70 în America, în care participanţii trebuie să se sprijine cu mâinile şi picioarele pe cerculeţe de culori diferite, desenate pe o suprafaţă de joc (n.tr.).

11

Lefty şi-a vărsat Cola pe jos şi şi-a mâncat porţia de tort de ciocolată cu mâinile, pentru că i s-a părut amuzant. Dar a fost singurul animal dintre noi toţi.

I-am spus că singurul motiv pentru care fusese invitat era că făcea parte din familie şi nu aveam unde să-l ascundem. Drept răspuns a deschis gura mare, ca toată lumea să poată vedea bucata de tort pe care tocmai o mesteca.

După ce am deschis cadourile am pus din nou filmul. Dar lumea începuse să plece. Cred că era aproape ora cinci. Părea mult mai târziu. Afară se făcuse întuneric şi ploaia nu se oprise încă.

Părinţii mei făceau curat în bucătărie. Mai rămăseseră doar

Erin şi April. Mama lui Erin trebuia să vină să le ia. Dăduse telefon şi spusese că mai întârzie puţin.

Whitey stătea la geamul din salon şi lătra. M-am uitat afară. Nu se vedea nimeni. L-am apucat cu ambele mâini şi l-am tras de la fereastră.

— Haideţi la mine în cameră, am sugerat eu când, într-un final, l-am făcut să tacă pe câinele meu tâmpit. Am un Super Nintendo nou şi vreau să îl încerc.

Erin şi April au fost încântate şi m-au urmat sus. Nu ştiu de ce, dar nu le plăcea filmul *Terminator.*

În holul de sus era întuneric beznă. Am apăsat pe întrerupător, dar lumina nu s-a aprins.

— Cred că s-a ars becul, am zis.

Camera mea era la capătul holului. Mergeam încet prin întuneric.

— E cam sinistru pe-aici, spuse April încet.

N-apucă să termine însă propoziţia, fiindcă uşa debaralei se deschise şi o siluetă întunecată sări la noi, cu un urlet asurzitor.

2

În timp ce fetele ţipau îngrozite, creatura aceea care urla mă apucă de mijloc şi mă doborî la podea.

— Lefty, dă-mi drumul! am ţipat eu furios. Nu eşti amuzant!

Lefty nu mai putea de râs. Se credea tare hazliu.

— Ţi-am făcut-o! strigă el.

— Nu ne-am speriat deloc! insistă Erin. Ştiam că tu eşti.

— Şi atunci de ce aţi ţipat? întrebă Lefty.

Erin nu-i dădu niciun răspuns.

L-am dat jos de pe mine şi m-am ridicat în picioare:

— A fost o glumă tâmpită, Lefty.

— De când aştepţi în debara? întrebă April.

— Demult, îi spuse Lefty.

A vrut să se ridice, dar Whitey alergă la el şi începu să îl lingă de zor pe faţă. Îl gâdila atât de râu, încât Lefty a căzut pe spate, râzând.

— L-ai speriat până şi pe Whitey, i-am zis.

— Ba nu l-am speriat. Whitey este mai deştept decât voi.

Lefty îl dădu pe Whitey la o parte.

Căţelul începu să adulmece lângă uşa de pe cealaltă parte a holului.

13

— De la ce e uşa aceea, Max? întrebă Erin.

— De la pod, i-am spus.

— Aveţi pod? strigă Erin. Ca şi cum nu ştiu ce mare chestie era: Ce este înăuntru? *Ador* podurile.

— Ce? am privit-o cu coada ochiului, în întuneric.

Câteodată fetele sunt de-a dreptul ciudate. Nu înţeleg cum poate cineva să *adore* podurile.

— Doar nişte vechituri pe care le-au lăsat bunicii mei, i-am spus. Casa a fost a lor. Mama şi tata au pus multe din lucrurile lor în pod. Urcăm însă foarte rar acolo.

— Am putea să mergem sus şi să aruncăm o privire? întrebă Erin.

— De ce nu? am zis. Oricum nu e nimic interesant.

— Îmi plac atât de mult vechiturile! a spus Erin.

— Dar este atât de întuneric! zise April încet.

Cred că îi era puţin frică.

Am deschis uşa şi am apăsat pe întrerupător. Sus în pod s-a aprins o lumină. Am privit toţi patru scara abruptă de lemn, învăluiţi în lumina aceea galbenă şi palidă.

— Vedeţi? Sus este lumină, i-am spus eu lui April începând să urc.

Scara scârţâia. Umbra mea era foarte lungă.

— Veniţi?

— Mama lui Erin trebuie să sosească, spuse April.

— Urcăm doar o secundă, zise Erin, împingând-o uşor pe April. Hai!

Whitey o luă repede pe lângă noi pe scară, dând din coadă plin de entuziasm, ţăcănind cu ghearele pe treptele de lemn. Pe la jumătatea scării aerul începu să se facă mai cald şi mai uscat.

14

M-am oprit pe ultima treaptă şi m-am uitat în jur. Podul se întindea pe ambele părţi. Era o încăpere lungă, plină de mobilă veche, cutii din carton, haine vechi, undiţe, mormane de reviste vechi – tot felul de vechituri.

— Oh, miroase a mucegai! spuse Erin, trecând pe lângă mine şi făcând câţiva paşi în încăperea aceea spaţioasă. Respiră adânc: Cât îmi place mirosul acesta!

— Eşti chiar ciudată! i-am zis.

Ploaia cădea cu zgomot pe acoperiş. Ecoul ei se auzea în încăperea joasă asemenea unui muget neîntrerupt. De parcă ne-am fi aflat înăuntrul unei cascade.

Am început toţi patru să ne plimbăm prin pod, explorând încăperea. Lefty arunca mingea de *softball* în grinzile tavanului şi o prindea. Am observat că April stătea aproape de Erin. Whitey mirosea de zor pe lângă perete.

— Crezi că sunt şoareci pe-aici? întrebă Lefty, cu un zâmbet drăcesc pe faţă. Ochii lui April se făcură mari: Şoareci graşi, cărora le place să se urce pe picioarele fetelor? o tachină Lefty.

Frăţiorul meu are un simţ deosebit al umorului.

— Am putea să plecăm acum? întrebă April cu nerăbdare şi dându-se puţin în spate, către scară.

— Câte reviste vechi! exclamă Erin, nebăgând-o în seamă. Luă una şi începu să o răsfoiască. Ia uitaţi-vă la hainele pe care le poartă manechinele: Sunt trăsnet!

— Hei, ce face Whitey? întrebă dintr-odată Lefty.

M-am uitat în direcţia în care privea Lefty, către peretele din fund. În spatele unei grămezi înalte de cutii, se vedea coada lui Whitey mişcându-se repede. Şi se auzea cum râcâie de zor ceva.

15

— Whitey, vino! l-am chemat eu.

Bineînţeles că nu mi-a dat nicio atenţie. A început să râcâie şi mai tare.

— Whitey, ce faci acolo?

— Probabil că tocmai face bucăţele un şoarece.

— Eu plec de-aici! exclamă April.

— Whitey? l-am strigat.

Ocolind o masă veche, mi-am făcut loc printre lucrurile aruncate de-a valma şi am văzut că Whitey râcâia lângă o uşă.

— Hei, uitaţi-vă! le-am strigat celorlalţi. Whitey a găsit o uşă secretă.

— Grozav! strigă Erin, grăbindu-se să se ducă acolo; Lefty şi April erau chiar în spatele ei.

— Nu ştiam de uşa asta, am zis.

— Trebuie să vedem ce e cu ea, sugeră Erin. Hai să vedem ce este în cealaltă parte.

Şi din acel moment au început încurcăturile.

Înţelegeţi de ce am spus că Whitey a fost vinovat de tot ce s-a întâmplat, nu? Dacă acest câine tâmpit nu ar fi început să adulmece şi să râcâie acolo, nu am fi descoperit camera aceea ascunsă din pod.

Şi nu am fi descoperit secretul atât de incitant – şi înfricoşător – din spatele uşilor de lemn.

3

— Whitey! m-am lăsat pe genunchi şi l-am luat de lângă uşă. Ce problemă ai tu, măi, căţelule?

Imediat ce l-am dat într-o parte, Whitey şi-a pierdut interesul faţă de uşă. Se îndepărtă cu paşi repezi şi începu să miroasă alt colţ. Şi se mai vorbeşte despre capacitatea redusă a oamenilor de a se concentra! Dar cred că asta este diferenţa dintre câini şi oameni.

Ploaia continua să cadă, un muget neîntrerupt chiar deasupra capetelor noastre. Auzeam vântul şuierând pe-afară. Era o adevărată furtună de primăvară.

Uşa avea un zăvor ruginit, pe jumătate ridicat. Zăvorul alunecă uşor şi uşa de lemn începu să se deschidă înainte ca eu să apuc măcar să trag de ea.

Am tras de uşă; se auzi scârţâitul balamalelor şi uşa se deschise, descoperind de cealaltă parte un întuneric de

nepătruns.
Uşa era deschisă pe jumătate când Lefty s-a strecurat pe lângă mine şi s-a repezit în încăperea întunecată.
— *Un cadavru!* ţipă el cu voce subţire.
— Nuuuu! strigară cu voce ascuţită April şi Erin, îngrozite.
Dar eu eram obişnuit cu glumele proaste ale fratelui meu.

17

— Bravo, Lefty, i-am zis şi am intrat după el în încăpere.
Bineînţeles că se prostea.
M-am pomenit într-o cămăruţă fără geamuri. Singura lumină era lumina galbenă şi palidă care pătrundea aici din spatele nostru, din mijlocul podului.
— Deschide toată uşa să intre lumină, i-am zis lui Erin. Nu se vede nimic aici.
Erin împinse uşa şi o fixă cu o cutie. Apoi ea şi April se furişară înăuntru după mine şi Lefty.
— Este prea mare ca să fie o debara, spuse Erin, cu o voce mai piţigăiată decât de obicei. Oare ce-o fi?
— Doar o cameră, bănuiesc, am zis eu, aşteptând încă să-mi obişnuiesc ochii cu lumina aceea slabă.
Am mai făcut un pas şi am văzut o o siluetă întunecată care se îndrepta către mine.
Am ţipat şi m-am dat în spate.
Cealaltă persoană se dădu şi ea în spate.
— Este o oglindă, fraiere! spuse Lefty şi începu să râdă.
Dintr-odată ne-am trezit cu toţii râzând. Un râs nervos, ascuţit.
În faţa noastră *era* o oglindă. Acum, în lumina galbenă şi palidă care se strecura în cămăruţă, se vedea destul de clar. Era o oglindă mare, dreptunghiulară, pe un suport de lemn, cu vreo jumătate de metru mai înaltă decât mine şi care avea o ramă de lemn, de culoare închisă.
M-am apropiat de ea şi reflexia mea se mişcă şi ea, venindu-mi încă o dată în întâmpinare. În mod surprinzător, imaginea mea reflectată se vedea clar. Nici

18

un firicel de praf pe geam, cu toate că nimeni nu mai fusese pe-aici de o grămadă de timp.

M-am dus în faţa ei ca să-mi văd părul.

La urma urmelor, la asta servesc oglinzile, nu?

— Cine ar pune într-o cameră doar o oglindă? întrebă Erin.

Îi vedeam reflexia, la câţiva paşi în spatele meu.

— Poate că este valoroasă, am zis, căutându-mi pieptenele în buzunarul de la blugi.

— Părinţii tăi au pus-o aici? întrebă Erin.

— Nu ştiu, am răspuns. Poate că a fost a bunicilor mei. Chiar nu ştiu, am zis în timp ce mă pieptânam.

— Putem să plecăm acum? Nu e nimic palpitant, spuse April. Avea un aer nemulţumit şi stătea şovăitoare în uşă.

— Poate că e o oglindă dintr-un parc de distracţii, spuse Lefty, dându-mă la o parte şi începând să se strâmbe, cu faţa aproape lipită de oglindă. Ştiţi, nu? Una din oglinzile alea haioase care îţi fac corpul să arate ca un ou.

— Tu arăţi deja ca un ou, am glumit eu dându-l la o parte. Cel puţin capul tău!

— Iar tu eşti un ou *stricat,* mi-o trânti el. Scârbă ce eşti!

M-am uitat cu atenţie în oglindă. Arătam absolut normal, în niciun fel deformat.

— Hei, April, vino încoace, am rugat-o eu. Ne iei toată lumina.

— Nu putem să plecăm odată? întrebă ea scâncind. Intră în cameră şi începu să meargă cu paşi şovăitori: Oricum, ce poate fi aşa interesant la o oglindă veche?

— Hei, uitaţi-vă, le-am zis eu, arătând cu mâna.

19

Observasem o lampă fixată în partea de sus a oglinzii. Era ovală, din metal, poate alamă. Becul era lung şi îngust, asemenea unui bec fluorescent, însă puţin mai mic. L-am privit îndelung, în lumina slabă.

— Mă întreb cum se aprinde!

— Are un lanţ, spuse Erin, venind lângă mine.

Într-adevăr, în partea dreaptă a lămpii atârna un lanţ subţire, lung cam de vreo treizeci de centimetri.

— Mă întreb dacă funcţionează, am zis.
— Becul este probabil ars, a fost remarca lui Lefty.
Dragul de Lefty! întotdeauna optimist.
— Există un singur mod prin care putem să aflăm, am spus.
Ridicându-mă în vârful picioarelor, am întins mâna către lanţ.
— Fii atent, mă atenţionă April.
— De ce? E doar o lampă, am zis.
Faimoasele mele ultime cuvinte.
Prima dată nu am reuşit să apuc lanţul. Am încercat din nou şi de data asta am tras de lanţ.
Imediat o lumină surprinzător de strălucitoare fulgeră camera. Apoi lumina se diminuă şi deveni normală. O lumină strălucitor de albă care se reflecta cu putere în oglindă.
— Hei, aşa e mai bine! am exclamat. Luminează întreaga cameră. Câtă lumină, ce părere aveţi?
Nimeni nu zise nimic.
— Câtă lumină, nu?
Niciun răspuns.
M-am întors către ei şi am rămas uimit când le-am văzut privirile îngrozite.

20
— Max? strigă Lefty, uitându-se la mine cu ochii ieşiţi din orbite.
— Max, unde eşti? ţipă Erin. Se uită la April. Unde a dispărut?
— Sunt tot aici, le-am zis. Nu m-am mişcat.
— *Darnu te vedem!* ţipă April.

4

Se uitau toţi trei către mine cu aceeaşi privire îngrozită şi cu ochii ieşiţi din orbite. Dar ştiam că se prostesc.
— Hai, terminaţi odată! am spus. Nu sunt chiar atât de prost pe cât par. Şi nu mă păcăliţi cu gluma asta idioată.
— Dar, Max... insistă Lefty. Vorbim *serios!*

— Nu te vedem! repetă Erin.

Ce glumă idioată, idioată, idioată.

Deodată începură să mă doară ochii din cauza luminii. Părea din ce în ce mai puternică. Îmi băteaexact în faţă. Ferindu-mi ochii cu o mână, am ridicat cealaltă mână şi am tras de lanţ. Becul se stinse, dar lumina care mă orbea nu dispăru. Am clipit doar de câteva ori, dar în faţa ochilor vedeam încă pete luminoase.

— Hei, te-ai întors! strigă Lefty şi apoi veni la mine, mă luă de mână şi mă strânse, de parcă ar fi vrut să se asigure că sunt eu de-adevâratelea.

— Ce ai? am răbufnit eu. Începeam să mă enervez: De ce nu termini odată cu gluma asta idioată?

În mod surprinzător, Lefty nu se dădu în spate. Continuă să mă ţină de mână de parcă i-ar fi fost frică să îmi dea drumul.

22

— Nu glumeam, Max, insistă Erin, vorbind încet. Chiar nu te vedeam.

— Cu siguranţă, din cauza luminii din oglindă, spuse April. Stătea lipită de peretele de lângă uşă: Era atât de puternică! Cred că a fost un fel de iluzie optică.

— *Nu a fost* nicio iluzie optică, îi spuse Erin. Stăteam chiar lângă Max. Şi *nu* îl vedeam.

— Era invizibil, adăugă Lefty cu ton solemn.

Eu am râs.

— Voi încercaţi să mă speriaţi, le-am spus. Şi vă descurcaţi destul de bine.

— Tu ne-ai speriat! exclamă Lefty.

Îmi dădu drumul la mână şi se duse la oglindă.

Am privit şi eu în direcţia în care privea el.

— Uite-mă, am spus arătându-le cu mâna reflexia mea din oglindă. O şuviţă de păr mi se ridicase în creştetul capului. Mi-am aranjat-o cu grijă imediat.

— Hai să ieşim de-aici, ne rugă April.

Lefty începu să se joace cu mingea lui de *softball,* studiindu-se în oglindă.

Erin se duse în spatele oglinzii.

— Este prea întuneric aici. Nu văd nimic, zise. Ocoli oglinda, ajunse din nou în faţă şi se holbă la lampă. Ai dispărut îndată ce ai aprins lampa.

— Voi vorbiţi serios! le-am zis.

Pentru prima dată mă gândeam că poate nu glumeau.

— Erai invizibil! Max, spuse Erin. Pfui! Nu mai erai aici.

— Are dreptate, confirmă Lefty, aruncând şi prinzând mingea, admirându-i forma în oglindă.

23

— A fost doar o iluzie optică, insistă April. De ce faceţi atâta caz?

— *Ba nu!* insistă Erin.

— A aprins lumina. Şi într-o secundă a dispărut, spuse Lefty.

Mingea i-a căzut. A lovit podeaua de lemn cu zgomot, apoi s-a rostogolit în spatele oglinzii.

Lefty ezită câteva secunde. Apoi se duse după ea, dispărând în întuneric. După câteva clipe se întoarse alergând.

— Chiar ai fost invizibil, Max, spuse el.

— Într-adevăr, spuse şi Elin, privindu-mă fix.

— Dovediţi-mi! le-am zis.

— Haideţi *să mergem!* se rugă April care se dusese către ieşire şi stătea în uşă cu un picior înăuntru şi cu celălalt afară din cameră.

— Cum adică *să dovedim?* întrebă Erin, vorbind cu reflexia mea din oglindă.

— Arătaţi-mi! insistam eu.

— Adică să facem ce ai făcut tu? întrebă Erin, întorcându-se către mine.

— Da, am zis. Deveniţi şi voi invizibili. Aşa cum am devenit eu.

Erin şi Lefty se holbară la mine. Lefty rămase cu gura căscată.

— Asta e o tâmpenie, strigă April din spatele nostru.

— O s-o fac eu, spuse Lefty şi se îndreptă către oglindă.

Imediat l-am tras de umeri înapoi.

— Nu tu, i-am zis. Eşti prea mic.

Încercă să scape din strânsoarea mea, dar eu îl ţineam bine.

24

— Tu ce zici, Erin? am îndemnat-o, apucându-l pe Lefty cu ambele mâini de mijloc, ca să nu se ducă la oglindă.

Ea dădu din umeri:

— Bine. O să încerc, cred.

Lefty încetă să se mai zbată, aşa că am slăbit puţin strânsoarea.

Ne uitam cu toţii la Erin care se apropia de oglindă. Reflexia ei în oglindă ne privea, din umbră.

Se ridică în vârful picioarelor, ridică mâna şi apucă lanţul lămpii. Îmi aruncă o privire rapidă şi îmi zâmbi.

— Uită-te, îmi zise.

5

Lanţul îi alunecă din mână.

Ridică mâna şi îl apucă din nou.

Era tocmai pe punctul de a trage de el când de jos se auzi o voce de femeie:

— Erin! Sunteţi acolo? April?

Am recunoscut imediat vocea. Mama lui Erin!

— Da. Suntem aici, sus, strigă Erin, dând drumul lanţului.

— Grăbiţi-vă! Am întârziat, îi strigă mama ei. Şi ce faceţi în pod?

— Nimic, îi răspunse Erin.

Se întoarse către mine şi dădu din umeri.

— Bine. Eu am *plecat!* exclamă April şi se repezi către scară.

Am urmat-o cu toţii, tropăind zgomotos pe scara de lemn care scârţâia la fiecare pas.

— Ce-aţi căutat acolo? ne întrebă mama mea când am ajuns în salon. Este atât de mult praf în pod! Mă mir că nu v-aţi murdărit!

— Ne uitam şi noi, am zis eu.

— Ne-am jucat cu o oglindă veche, spuse Lefty. A fost grozav.

— Vă jucaţi cu o oglindă? mama lui Erin îi aruncă o privire uimită mamei mele.

26

— Pa, băieţi! spuse Erin trăgându-şi mama către uşă. Grozavă petrecere, Max!

— Da. Mulţumim, adăugă April.

Ieşiră afară pe uşa din faţă. Ploaia se oprise, în sfârşit. Am rămas în pragul uşii şi le-am urmărit cum se îndreptau spre maşină, ocolind băltoacele de pe trotuar.

Când m-am întors în salon, Lefty arunca mingea de *softball,* încercând să o prindă pe la spate. Ratare! Mingea ricoşă din podea într-un colţ de masă de unde ateriză direct într-o vază cu lalele.

Ce lovitură!

Vaza se clătină. Lalelele zburară şi toată apa se vărsă pe covor.

Mama îşi ridică mâinile în sus şi boscorodi ceva, aşa cum face întotdeauna când îşi iese din fire.

Apoi îl luă pe Lefty la rost. Începu să ţipe:

— De câte ori trebuie să îţi spun să nu te joci cu mingea prin casă?

Şi pentru o vreme o ţinu numai aşa.

Lefty se băgă într-un colţ şi încercă să se facă mic, mic de tot. Repeta întruna că îi pare râu, dar mama ţipa atât de tare, încât nici nu cred că îl auzea.

Pot să pariez că în acel moment Lefty ar fi vrut să fie invizibil.

Dar a fost nevoit să suporte tot tam-tam-ul şi să mai fie şi pedeapsit.

Apoi amândoi am ajutat-o pe mama să strângă.

După câteva minute, Lefty era din nou în salon jucându-se cu mingea.

Aşa e Lefty. Nu se învaţă niciodată minte.

Câteva zile nu m-am mai gândit la oglindă. Am fost prins de

şcoală şi de alte treburi. Repetiţiile pentru

27

concertul de primăvară. Sunt în cor doar, însă trebuie să mă duc la toate repetiţiile.

Pe Erin şi pe April le vedeam la şcoală în fiecare zi. Dar niciuna din ele nu a mai adus vorba de oglindă. Poate că uitaseră sau poate că nu voiau să-şi mai amintească de ea.

Ţi se făcea şi frică, *dacă* stăteai să te gândeşti mai bine.

Vreau să spun, dacă credeai ceea ce ei spuneau că s-a întâmplat.

Apoi, în miercurea aceea nu reuşeam să adorm. Stăteam întins, cu ochii în tavan, urmărind legănarea umbrelor de pe tavan.

Am încercat să număr oi. Am închis ochii şi am început să număr de la o mie înapoi.

Dar eram agitat, nu ştiu de ce. Nu-mi era somn deloc.

Deodată m-am pomenit că mă gândesc la oglinda din pod.

„Ce căuta acolo? m-am întrebat. De ce era închisă în camera aceea ascunsă, cu uşă cu zăvor? A cui era? A bunicilor mei? Dacă era aşa, de ce s-o ascundă în camera aceea micuţă?”

Mă întrebam dacă mama şi tata ştiau de existenţa ei.

Apoi m-am gândit la ceea ce se întâmplase sâmbătă după petrecerea de ziua mea. Mă vedeam stând în faţa oglinzii. Pieptănându-mă. Apoi punând mâna pe lanţ şi trăgând de el. Sclipirea luminii orbitoare când lampa se aprinse. Şi apoi…

Mi-am văzut reflexia în oglindă după ce s-a stins lumina?

28

Nu puteam să îmi amintesc.

„A fost o glumă”, mi-am spus cu voce tare, stând în pat şi dând la o parte cuvertura.

Trebuie să fi fost o glumă.

Lefty făcea mereu glume proaste ca să aibă de ce să râdă. Fratele meu era mereu pus pe şotii. De când îl ştiam. Niciodată nu a fost serios. Niciodată.

Aşa că de ce să mă gândesc că ar fi serios acum?

Pentru că Erin şi April spuseseră acelaşi lucru?

Fără să îmi dau seama, coborâsem din pat.

„Există o singură modalitate prin care pot să îmi dau seama dacă au fost serioşi sau nu”, mi-am spus. Mi-am căutat pe întuneric papucii de casă şi mi-am încheiat nasturii de la bluza de pijama care se desfăcuse de la atâta răsucit şi învârtit în pat.

Apoi, încet, încet, m-am furişat în hol.

În casă era întuneric, în afara luminii din dreptul dormitorului lui Lefty. Lefty era singurul din familie care obişnuia să se trezească în miezul nopţii. Insistase ca pe timpul nopţii să i se lase o lumină aprinsă în cameră şi una pe hol, deşi eu râdeam de el din cauza asta de câte ori aveam ocazia.

Mă îndreptam în vârful picioarelor către scara de la pod şi mă gândeam cât de rescunoscător sunt acum acelei lumini. Deşi eram foarte atent, podeaua scârţâia sub picioarele mele. Este de-a dreptul imposibil să nu faci zgomot într-o casă atât de veche!

M-am oprit şi mi-am ţinut respiraţia, cu urechile ciulite, încercând să îmi dau seama dacă fusesem auzit. Linişte. Respirând adânc, am deschis uşa de la pod, am bâjbâit puţin până am găsit întrerupătorul şi am aprins lumina din pod. Apoi am început să urc încet treptele,

29

lăsându-mă cu toată greutatea pe balustradă, încercând din răsputeri să nu fac scara să scârţâie.

Scara părea că nu se mai sfârşeşte. Într-un sfârşit am ajuns pe ultima treaptă şi m-am uitat în jurul meu, încercând să îmi obişnuiesc ochii cu lumina galbenă, în pod era un aer greu şi înăbuşitor. Aerul era atât de uscat, încât simţeam că îmi arde nasul. Am avut impulsul de a mă întoarce, de a fugi. Dar privirea mi-a căzut pe uşa cămăruţei ascunse. În graba noastră de a pleca de acolo lăsasem uşa deschisă la perete. Chinuindu-mă să văd ceva în camera întunecată, am urcat ultima treaptă şi am început să merg repede prin camera înţesată de lucruri. Podeaua scârţâia şi gemea sub picioarele

mele, dar eu de-abia o auzeam.

Eram atras de uşa aceea deschisă, de camera aceea misterioasă ca de un magnet.

Trebuia să mai văd o dată oglinda. Trebuia să o examinez, să o cercetez cu atenţie.

Trebuia să aflu adevărul.

Fără niciun fel de ezitare m-am îndreptat către oglindă. M-am oprit o secundă şi mi-am studiat reflexia neclară din oglindă. Nu eram pieptănat, dar nu-mi păsa. M-am uitat la mine, m-am uitat în ochii mei. Apoi m-am dat un pas înapoi ca să mă văd din alt plan. Mă vedeam în oglindă din cap până în picioare. Reflexia nu era în niciun fel specială. Nu era deformată, nimic ciudat. Faptul că era o reflexie normală mă ajută să mă calmez. Nu îmi dădusem seama, dar inima mi se zbâtea să-mi sară din piept. Aveam mâinile şi picioarele reci ca gheaţa.

„Calmeză-te, Max”, mi-am spus în şoapta, privindu-mă în oglinda întunecată.

30

Am început să dansez de unul singur, bâţâindu-mă cu mâinile deasupra capului.

„Oglinda asta nu are nimic special”, am spus eu cu voce tare.

Am ridicat mâna şi am atins-o. Geamul era rece, în ciuda căldurii din cameră. Mi-am mişcat mâna pe geam până când am atins rama. Apoi mi-am lăsat mâna să alunece pe rama de lemn. Şi aceasta era rece şi netedă.

„E doar o oglindă”, m-am gândit, simţindu-mă în sfârşit mai relaxat. „Doar o oglindă veche pe care cineva a pus-o aici cu mulţi ani în urmă şi de care a uitat.”

Ţinând încă mâna pe ramă, m-am dus în spatele ei. Era prea întuneric ca să poţi vedea ceva clar, dar nu părea să fie nimic interesant pe-acolo.

„Bine, aş putea să aprind lumina”, m-am gândit eu.

M-am întors în faţă, la câţiva centimetri de oglindă. Tocmai ridicam mâna să apuc lanţul când ceva îmi atrase privirea.

— Oh!

Am ţipat; doi ochi care mă priveau de jos, din oglindă.

6

Am simţit cum mi se pune un nod în gât. Mă uitam încordat la imaginea aceea întunecată.

Ochii mă cercetau cu atenţie. Ochi negri şi răi.

Cu un ţipăt de panică, m-am îndepărtat de oglindă.

— Lefty! am strigat.

Aveam o voce ascuţită şi răguşită de parcă mă strângea cineva de gât.

Şi atunci a rânjit spre mine de lângă uşă.

Mi-am dat seama că ochii reflectaţi din oglindă erau ai lui Lefty.

M-am dus repede la el şi l-am luat de umeri.

— M-ai speriat de moarte! am spus, pe jumătate ţipând, pe jumătatate murmurând.

Gura i se deschise într-un rinjet şi mai larg.

— Eşti fraier! spuse el.

Îmi venea să îl strâng de gât. Se mai credea şi amuzant!

— De ce te-ai furişat în spatele meu? l-am întrebat, împingându-l în perete.

El a ridicat din umeri.

— Da’ tu ce cauţi aici, de fapt? am bolborosit eu.

Încă vedeam cei doi ochi negri privindu-mă în oglindă. Înspăimântâtor!

32

— Te-am auzit, explică el, rezemându-se de perete şi rânjind încă. Eram treaz. Te-am auzit când ai trecut pe lângă camera mea. Aşa că te-am urmărit.

— N-ar trebui să fii aici, am răbufnit eu.

— Nici tu, mi-o trinti el.

— Coboară şi treci în pat! i-am zis.

Vocea îmi revenea la normal. Încercam să par stâpân pe mine, de parcă aveam de încheiat o afacere.

Dar Lefty nu se mişcă.

— Nu vreau! spuse el.

Încă unul din argumentele lui.

— Vorbesc serios, am insistat eu. Du-te înapoi în pat.

— Nu vreau, repetă el răutăcios. O să le spun mamei şi tatei că eşti aici, mai spuse el.

Nu-mi place să fiu ameninţat. Şi el ştie asta. Din cauza asta mă ameninţă tot timpul.

Câteodată îmi doresc să îi trag una.

Dar trăim într-o familie care nu crede în violenţă.

Asta spun mama şi tata de fiecare dată când eu şi Lefty ne luăm la harţă: „Potoliţi-vă amândoi. Trăim într-o familie non-violentă.”

Câteodată non-violenţa poate deveni de-a dreptul frustrantă. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Asta se întâmpla acum. Dar îmi dădeam seama că n-aveam cum să scap de Lefty atât de uşor. Era hotărât să rămână cu mine în pod, ca să vadă ce o să fac cu oglinda

Inima îmi băteanormal acum. Începeam să mă calmez. Aşa că m-am hotărât să nu mă mai cert cu el şi să îl las să stea. M-am întors la oglindă.

Din fericire, în oglindă nu se mai vedeau alţi ochi cercetători.

— Ce faci aici? întrebă Lefty, venind în spatele meu, cu mâinile încă încrucişate la piept.

33

— Mă uit şi eu la oglinda asta, i-am zis.

— O să te faci din nou invizibil? mă întrebă el.

Stătea chiar în spatele meu şi respiraţia lui mirosea a acru, a lămâie. M-am întors şi l-am împins câţiva paşi în spate.

— Pleacă de lângă mine, i-am zis. Îţi miroase gura.

Bineînţeles că asta a dat naştere unei discuţii stupide. Îmi părea râu că urcasem aici. „Ar fi trebuit să stau în pat”, mi-am spus în gând.

Până la urmă l-am convins să stea la un metru de mine. O victorie importantă. Căscând, m-am dus din nou la oglindă. Începea să mi se facă somn. Poate din cauza căldurii din pod. Poate că obosisem să mă tot cert cu Lefty. Sau poate că era

foarte târziu şi eram obosit.

— O să aprind lumina, i-am zis, întinzând mâna către lanţ. Să îmi spui dacă mă fac din nou invizibil.

— Nu. Veni repede lângă mine. Vreau şi eu să încerc.

— În niciun caz, am insistat eu, împingându-l în spate.

— *Ba da!* începu şi el să mă împingă.

Ne-am împins aşa unul pe altul până când mi-a venit o idee mai bună.

— Ce-ai zice dacă am sta amândoi în faţa oglinzii şi eu aş aprinde lumina?

— Bine. Hai! Lefty se aşeză la câţiva centimetri de oglindă, practic nas în nas cu reflexia lui şi rămase nemişcat.

Arăta ridicol, mai ales în pijamaua aia atât de verde. M-am apropiat el:

— O să vezi că nu se întâmplă nimic, i-am spus.

Am ridicat mâna, am apucat lanţul şi am tras.

7

Lumina din faţa oglinzii se aprinse.

— Oau! am ţipat.

Lumina era atât de puternică, încât mă dureau ochii.

Apoi imediat începu să se diminueze şi ochii începură să mi se obişnuiască. M-am întors către Lefty şi i-am zis ceva. Nu îmi amintesc ce anume. Mi-a zburat din cap de îndată ce am realizat că Lefty dispăruse.

— L-Lefty? am bâguit eu.

— Sunt aici, răspunse el. Vocea se auzea aproape de mine, dar nu îl vedeam: Max, unde eşti?

— Nu mă vezi? am strigat.

— Nu, spuse Lefty. Nu te văd.

Îi simţeam respiraţia acră, aşa că ştiam că este acolo. *Dar era invizibil!* Dispăruse!

Deci, nu mă luaseră la mişto! Erin, April şi Lefty spuseseră adevărul de ziua mea, sâmbătă. Chiar devenisem invizibil.

Şi acum eram din nou invizibil, împreună cu fratele meu.

— Hei, Max, îmi spuse Lefty cu o voce tremurătoare, fără

vlagă. E ciudat!

— Da. E ciudat, i-am confirmat eu. Chiar nu mă vezi, Lefty?

35

— Nu. Şi nu mă văd nici pe mine, spuse el.

Oglinda. Uitasem să mă uit în oglindă! Aveam reflexie? M-am întors şi m-am uitat în oglindă. Lampa proiecta în geamul oglinzii o lumină orbitoare. Am făcut ochii mici şi m-am uitat în oglindă… nu se vedea *nimic.*

Nici eu.

Nici Lefty.

Doar reflexia peretelui din spatele nostru şi uşa deschisă care ducea în cealaltă parte a podului.

— Nu avem reflexii! am zis.

— Grozav, replică Lefty, luându-mă de mână.

— Hei! am strigat, speriat.

Ştiţi ce senzaţie înfiorătoare ai când te ia de mână cineva care e invizibil? Am întins şi eu mâna către el şi l-am gâdilat la coaste. Lefty începu să râdă:

— Încă avem corpuri, am zis. Numai că nu le vedem.

Încercă şi el să mă gâdile, dar m-am ferit şi am sărit într-o parte.

— Hei, Max, unde te-ai dus? strigă el, părând din nou speriat.

— Gâseşte-mă, l-am tachinat eu, mergând pe lângă perete.

— Nu, nu pot, se bâlbâi el. Întoarce-te aici, da?

— În niciun caz, am zis. Nu vreau să mă gâdili.

— Nu te mai gâdil, mă asigură Lefty. Promit.

M-am dus înapoi în faţa oglinzii.

— Eşti aici? mă întrebă Lefty timid.

— Da. Sunt chiar lângă tine. Îţi simt respiraţia puturoasă, i-am zis.

36

Şi el începu din nou să mă gâdile. Ce mincinos! Ne-am hârjonit ceva timp. Era atât de ciudat să te lupţi cu cineva, fără să îl vezi!

Până la urmă am reuşit să îl dau la o parte.

— Mă întreb, dacă o să coborâm, tot invizibili o să fim? am zis. Mă întreb dacă am putea să ieşim aşa din casă.
— Şi să ne ducem să spionăm oamenii? sugeră Lefty.
— Da, am zis, căscând. Începeam să mă simt cam ciudat: Am putea să spionăm fetele, de exemplu.
— Grozav! zise Lefty.
— Îţi aduci aminte de serialul acela vechi, la care se uitau mama şi tata? l-am întrebat. Cu nişte fantome care ba apăreau, ba dispăreau. Speriau oamenii şi se distrau pe cinste. Şi cum le făceau o grămadă de farse, îi înnebuneau pur şi simplu.
— Dar nu suntem fantome, spuse Lefty, cu voce tremurătoare.
Cred că ideea îl cam speria. Mă speria până şi pe mine!
— Putem să redevenim normali acum? întrebă Lefty. Nu mă simt prea bine...
— Nici eu, i-am spus. Mă simţeam foarte uşor, parcă pluteam. De-a dreptul ciudat.
— Cum facem? întrebă el.
— Data trecută am tras de lanţ. Am stins lumina şi m-am întors. Atâta doar.
— Bine, fă asta, mă rugă Lefty nerăbdător. Chiar acum, da?
— Da. Bine. Începeam să mă simt cam ameţit. Şi uşor. Parcă pluteam.

37
— Repede, spuse Lefty. Îl auzeam că respiră greu. Am ridicat mâna şi am apucat lanţul.
— Nicio problemă, i-am spus. O să ne revenim într-o secundă.
Am tras de lanţ. Lumina s-a stins. Dar eu şi Lefty am rămas invizibili.

8

— Max, nu te mai văd! se vaită Lefty.
— Ştiu, i-am zis eu repede. Mi-era atât de frică. Simţeam

fiori reci pe şira spinării. Nici eu nu te văd.

— Ce s-a întâmplat? ţipă Lefty.

Am simţit că mă trage de mâna mea care era invizibilă.

— Nu, nu ştiu, am bâguit. Prima dată a mers. Am stins lumina şi am revenit la normal.

M-am uitat în oglindă. Nicio reflexie. Nimic! Nici eu. Nici Lefty. Stăteam acolo, încremenit de frică, cu ochii holbaţi la oglinda în care ar fi trebuit să fie reflexiile noastre. Mă bucuram că Lefty nu mă vedea, pentru că şi-ar fi dat seama cât eram de speriat.

— Mai încearcă o dată, Max, scânci el. Te rog! Grăbeşte-te!

— Bine, am spus. Încearcă să-ţi păstrezi calmul, da?

— Să îmi păstrez calmul? Cum? se văicări Lefty. Dacă nu ne mai întoarcem? Dacă nu o să ne mai vadă *nimeni* niciodată?

Dintr-odată mă simţeam atât de rău. Cu stomacul atât de greu.

„Ţine-te tare, mi-am spus. Trebuie să fii tare, Max! Pentru binele lui Lefty."

39

Am ridicat încă o dată mâna la lanţ, dar mi se părea că nu îl pot atinge. Am încercat din nou, fără să reuşesc. Şi apoi, brusc, şi eu, şi Lefty am revenit la normal. Eram vizibili. Şi puteam să ne vedem reflexiile în oglindă.

— Ne-am întors! am strigat amândoi într-un glas.

Şi imediat ne-am trântit la podea, râzând. Eram atât de uşuraţi! Atât de fericiţi!

— Şşşt! m-am repezit la Lefty şi i-am pus mâna la gură. Îmi adusesem aminte că era miezul nopţii: Dacă ne prind mama şi tata aici, ne omoară, l-am atenţionat eu, în şoaptă.

— De ce a durat atât de mult ca să ne întoarcem? mă întrebă Lefty, redevenind serios, privindu-se atent în oglindă.

Am dat din umeri.

— Habar n-am. Poate că, dacă rămâi invizibil mai mult timp, durează mai mult să îţi revii, am sugerat, după o clipă de gândire.

— Ce? Ce vrei să spui?

— Prima dată am fost invizibil doar pentru câteva secunde,

i-am zis. Şi imediat ce am stins lumina am redevenit vizibil. Dar în noaptea asta…

— Am rămas invizibili mai mult timp. Aşa că ne-a luat mai mult timp ca să ne revenim. Am înţeles, spuse Lefty.

— Nu eşti chiar atât de fraier pe cât pari, i-am zis, căscând.

— *Tu* eşti! o trânti el.

Mă simţeam de-a dreptul epuizat; m-am îndreptat către uşa cămăruţei, făcându-i semn lui Lefty să mă

40

urmeze. Dar el avu o ezitare şi întoarse capul ca să se mai uite o dată în oglindă.

— Trebuie să le spunem despre oglindă părinţilor noştri, murmură el, dus pe gânduri.

— În niciun caz! i-am zis. N-avem cum să le spunem. Dacă le spunem despre oglindă, o să ne-o ia. Nu o să ne mai lase să o folosim.

Se uită iar la mine.

— Nu sunt sigur că *vreau* să o folosesc, spuse el încet.

— Ei bine, eu vreau, am spus eu, întorcându-mă ca să mă uit la ea. Vreau să o mai folosesc încă o dată.

— De ce? întrebă Lefty, căscând.

— Ca să îl sperii pe Zack, am zis eu, rânjind.

Zack nu putu să treacă pe la mine până sâmbătă. Mă gândisem deja ca, imediat ce vine, să îl duc în pod şi să îi fac o demonstraţie a puterilor oglinzii.

În principiu, voiam să îi trag o sperietură pe care să o ţină minte toată viaţa. Dar mama insistă să luăm prânzul mai întâi. Supă de pui cu tăieţei şi sandvişuri cu unt de arahide şi peltea. Înghiţeam supa repede, repede, fără să mă mai ostenesc să mestec tăieţeii. Lefty îmi tot arunca nişte priviri pline de înţeles. Era şi el nerăbdător să îl sperie pe Zack.

— Unde te-ai tuns aşa? îl întrebă mama pe Zack. Se apropie de Zack şi îi privi părul, încruntându-se.

Puteam să jur că *ura* tunsoarea aia.

— La Quick Cuts1, îi răspunse Zack, după ce înghiţi o îmbucătură de unt de arahide cu peltea. Ştiţi unde, la mall.

* Frizerie la minut, „Tunsori Rapide” (engl.) (n.tr.).

41

Ne uitarăm toţi trei la părut lui Zack. Mie mi se părea că arată grozav, aşa cum era tuns, scurt în stânga şi lăsat mai lung în dreapta.

— Este o tunsoare deosebită, spuse mama.

Ne dădeam cu toţii seama că nu-i plăcea. Dar presupun că se gândise că poate ascunde acest lucru în spatele cuvântului *deosebită.* Dacă aş veni eu tuns aşa, m-ar *omori!*

— Ce a zis mama ta de tunsoarea asta? îl întrebă ea pe Zack.

Zack rise:

— Ce să mai zică!

Am râs cu toţii. Mă uitam întruna la ceas. Eram atât de nerăbdător să urc!

— Ce ziceţi de nişte prăjituri cu ciocolată? ne întrebă mama după ce ne-am terminat sandvişurile.

Zack tocmai voia să zică da.

— Putem să mâncâm desertul mai târziu? M-am cam umflat, am intervenit eu însă.

Am împins scaunul în spate şi m-am ridicat repede, făcându-i semn lui Zack să vină după mine. Lefty alerga deja către scară.

— Hei, unde vă grăbiţi aşa? strigă mama, venind după noi, pe hol.

— Sus… sus… în pod, i-am spus.

— În pod? îşi încruntă faţa, nedumerită. Ce este atât de interesant acolo?

— Ah… doar o grămadă de reviste vechi, am minţit eu. Sunt foarte amuzante. Vreau să i le arăt lui Zack.

Mă descurcam destul de bine. De obicei nu mă prea pricep la minţit. Mama se uită la mine. Nu părea prea convinsă. Dar se întoarse în bucătărie.

42

— Distracţie plăcută! Vedeţi să nu vă murdăriţi prea tare!

— Nu, nu, i-am zis.

L-am condus pe Zack la scară. Lefty ne aştepta deja în pod.

Acolo era cu mult mai cald. Imediat ce am intrat în cameră, am început să transpir. Zack se opri la câţiva paşi în spatele meu şi se uită în jur.

— Doar o grămadă de vechituri. Ce este atât de interesant aici? întrebă el.

— O să vezi, am zis eu misterios.

— Pe-aici, strigă Lefty nerăbdător, alergând către cămăruţa de lângă peretele din fund.

Era atât de agitat, încât scăpă pe jos mingea lui de *softball.* Aceasta se rostogoli în faţa lui Lefty care se împiedică de ea şi căzu cu zgomot cu faţa la podea.

— *Eu am vrut!* glumi Lefty, ridicându-se repede în picioare şi începând să ţopăie după mingea care se rostogolise pe podea.

— Fratele tău parcă ar fi făcut din cauciuc, râse Zack.

— Căzăturile sunt specialitatea lui, am zis. Cade cam de o sută de ori pe zi.

Şi chiar nu exageram.

Câteva secunde mai târziu, toţi trei ne aflam în camera ascunsă, în faţa oglinzii. Deşi era o după-amiază însorită, camera era, ca de obicei, întunecată.

Zack se întoarse către mine, cu o expresie de uimire întipărită pe faţă.

— *Asta* voiai să îmi arăţi?

— Da, am zis dând din cap.

43

— De când eşti atât de interesat de mobilă? mă întrebă el.

— Este o oglindă deosebită, nu ţi se pare? l-am întrebat eu.

— Nu, spuse el. Nu e cine ştie ce.

Lefty râse. Aruncă mingea în perete şi o prinse. Trăgeam de timp. Zack urma să aibă surpriza vieţii sale, dar voiam să îl zăpăcesc puţin înainte. El întotdeauna îmi făcea aşa. Se purta mereu de parcă ştia tot ceea ce era de ştiut şi, dacă eram cuminte, îmi împărtăşea şi mie câteva din cunoştinţele lui. Ei bine, acum eu ştiam ceva ce el nu ştia. Voiam să prelungesc cât meu mult acest moment. Dar, în acelaşi timp, de-abia aşteptam să văd mutra lui Zack când dispar chiar din faţa ochilor lui.

— Hai să ieşim de-aici, spuse Zack nerăbdător. Este prea cald aici. Mi-am adus bicicleta. Am putea să dăm o raită pe terenul din spatele şcolii să vedem cine e pe-acolo.

— Poate mai târziu, am zis, rânjind. M-am întors către Lefty: Să-i spun lui Zack secretul nostru?

Lefty rânji şi el. Dădu din umeri.

— Ce secret? întrebă Zack.

Ştiam că nu nu îi place când i se ţine ceva ascuns. Nu *suporta* ca cineva să aibă un secret pe care el să nu îl ştie. Ce secret? repetă el văzând că eu nu zic nimic.

— Arată-i, spuse Lefty, aruncând din nou mingea de *softball.*

Mi-am frecat bărbia, prefăcându-mă că mă gândesc.

— Bine… hai, am zis, făcându-i semn lui Zack să vină în spatele meu.

44

— Vrei să te strâmbi în oglindă? încercă Zack. Mare chestie!

— Nu ăsta-i secretul, i-am zis, făcând un pas în faţa oglinzii, admirându-mi reflexia, care mă privea din oglindă.

— Uită-te! îl sfătui Lefty pe Zack, venind lângă el.

— Mă uit. Mă uit, spuse Zack plin de nerăbdare.

— Faci pariu că pot să dispar? i-am spus.

— Da! Cum să nu… mormăi el.

Lefty râse.

— Pe cât pui pariu? am întrebat.

— Doi cenţi, spuse Zack. E un truc?

— Cam aşa ceva, i-am zis.

— Ce zici de zece dolari?

— Ce?

— Lasă pariul! Arată-i odată, spuse Lefty, ţopăind de nerăbdare.

— Am acasă un set de magician, spuse Zack. Pot să fac o mie de scamatorii. Dar e pentru copii, zise el, dispreţuitor.

— Nu poţi să faci scamatoria asta, i-am spus eu, sigur pe mine.

— Hai mai repede, ca să ieşim odată afară, bombăni el.

M-am dus la oglindă.

— *Tadaa!* m-am anunţat eu.
Apoi am pus mâna pe lanţ şi am tras. Lumina de deasupra oglinzii se aprinse, strălucind orbitor la început, apoi diminuându-se, ca şi în celelalte dăţi. Şi am dispărut.
— Hei! strigă Zack… şi se dădu înapoi.

45
Era de-a dreptul şocat. Nu mă mai vedea. M-am întors către el ca să savurez uimirea care i se citea pe faţă.
— Max? ţipă el.
Se uită prin cameră. Lefty se prăpădea de râs:
— Max? Zack părea cu adevărat îngrijorat. Max? Cum ai făcut asta? Unde *eşti?*
— Sunt aici, am zis.
Auzindu-mi vocea, Zack sări în sus. Lefty începu să râdă şi mai tare.
Am întins braţul şi am luat mingea de *softball* din mâna lui Lefty. Am aruncat o privire în oglindă. Mingea părea că pluteşte în aer.
— Aici. Zack, prinde-o, am zis aruncând mingea către el.
Era atât de năucit, încât nici nu se mişcă. Mingea îl lovi în piept.
— Max? Cum ai făcut scamatoria asta? mă întrebă el.
— Nu este nicio scamatorie. Este adevărat, i-am zis.
— Hei, ia stai puţin…
Părea suspicios acum. Se duse în grabă în spatele oglinzii. Cred că se aştepta să mă găsească acolo. Păru foarte dezamăgit când văzu că nu sunt acolo.
— Are vreo trapă secretă? întrebă el.
Reveni în faţa oglinzii, se aşeză în patru labe şi începu să examineze podeaua.
Eu m-am aplecat şi i-am tras tricoul peste cap.
— Hei, termină! urlă el, ridicându-se plin de furie în picioare.
Apoi am început să îl gâdil pe burtă.
— Termină, Max!

46

Începu să se zbată, agitându-şi mâinile, încercând să mă lovească. Părea foarte speriat. Respira greu şi era roşu la faţă. I-am mai tras o dată în sus tricoul. Şi-l lăsă jos cu o smucitură.

— Chiar eşti invizibil? spuse el cu o voce pe care numai câinii puteau s-o audă. De-adevăratelea?

— Asta da scamatorie, ce zici? i-am spus eu la ureche.

Zack sări într-o parte:

— Cum te simţi? Te simţi ciudat?

— Nu, am zis.

M-am furişat afară din cameră şi am luat o cutie de carton din pod. Apoi am dus-o în faţa oglinzii. Arăta minunat: cutie plutind în aer.

— Las-o jos, mă rugă Zack. Părea speriat de-a binelea: Max, mă înnebuneşti. Termină! Vino înapoi!

Voiam să îl mai chinui puţin, dar vedeam că deja nu mai rezistă. În plus, începeam să mă simt din nou ciudat. Cam ameţit şi foarte uşor. Şi de la lumina aceea puternică mă dureau ochii şi începeam să nu mai văd.

— Bine, vin înapoi, l-am anunţat. Fii atent!

M-am rezemat de oglindă şi am ridicat mâna către lanţ. Mă simţeam dintr-odată foarte obosit, foarte slăbit. A trebuit să îmi adun toate puterile ca să apuc lanţul. Aveam o senzaţie ciudată că oglinda mă trăgea către ea.

Mi-am adunat toate puterile şi am tras cu hotărâre de lanţ. Lumina se stinse. Camera se întunecă.

— Unde eşti? Nu te văd! ţipă Zack, cuprins de panică.

47

— Calmează-te, i-am zis. Durează câteva secunde. Dacă stau mai mult invizibil, îmi ia mai mult timp ca să mă întorc. Apoi am adăugat: Cel puţin aşa cred.

Uitându-mă la oglinda în care aşteptam să îmi apară reflexia, mi-am dat seama că, de fapt, nu ştiam nimic despre această oglindă. Cum mă făcea invizibil. Cum redeveneam vizibil. Dintr-odată tot felul de întrebări înfricoşătoare începură să îmi zbâmie prin cap.

De ce eram eu atât de sigur că o să redevin vizibil?

Dacă redeveneai vizibil doar de două ori? Şi a treia oară rămâneai invizibil?

Dacă oglinda nu funcţiona bine? Dacă fusese închisă aici, în cămăruţa asta ascunsă, pentru că nu funcţiona bine şi făcea oamenii să rămână invizibili pentru totdeauna?

Şi dacă nu mă mai întorc niciodată?

„Nu, nu se poate”, mi-am spus. Dar secundele treceau. Şi eu eram în continuare invizibil. Am atins oglinda cu mâna şi am simţit geamul rece şi neted.

— Max, de ce durează atât de mult? întrebă Zack cu voce tremurătoare.

— Nu ştiu, am spus eu, la fel de speriat şi supărat.

Şi apoi, deodată, am reapărut. Mă priveam atent în oglindă, plin de recunoştinţă, cu un zâmbet larg întins pe toată faţa.

— Ta-*daaa!* am făcut eu triumfător, întorcându-mă către prietenul meu care încă tremura. Uite-mă!

— Oau! exclamă Zack şi rămase cu gura căscată de uimire. Oau!

— Ştiu, am zis rânjind. Nu ţi se pare grozav?

48

Mă simţeam vlăguit, tot corpul îmi tremura. Îmi simţeam genunchii moi şi neputincioşi. Ştiţi senzaţia, nu? Dar nu i-am dat atenţie. Voiam să îmi savurez momentul meu de glorie. Nu se întâmpla prea des să fac un lucru pe care Zack să nu îl fi făcut deja de zece ori.

— Nemaipomenit! spuse Zack, uitându-se atent la oglindă. *Trebuie* să încerc şi eu!

— Păi… Nu eram sigur că vreau să îl las pe Zack să o facă – era o responsabilitate prea mare! Dacă se întâmplă ceva?

— Trebuie să mă laşi! insistă Zack.

— Hei, unde e Lefty? am întrebat eu, uitându-mă repede prin cameră.

— Ce? Lefty? Zack se uită şi el.

— Am fost atât de prins, încât am uitat că era şi el aici, am zis. Apoi l-am strigat: Hei, Lefty?

Niciun răspuns.

— Lefty?

Linişte! M-am dus repede în spatele oglinzii. Nu era. Strigându-l în continuare m-am apropiat de uşă şi m-am uitat prin pod. Nici urmă de el!

— Stătea chiar aici. În faţa oglinzii, spuse Zack, pălind.

— Lefty? am strigat. Eşti aici? Mă auzi?

Linişte.

— Ciudat! spuse Zack.

Am înghiţit greu. Îmi simţeam stomacul umflat, de parcă aş fi înghiţit o piatră.

— Era aici. Stătea chiar aici, spuse Zack cu o voce subţire şi speriată.

— Nu mai e, am zis, uitându-mă la reflexia întunecată şi neclară din oglindă. Lefty a dispărut.

9

— Poate că s-a făcut şi Lefty invizibil, sugeră Zack.

— Atunci de ce nu ne răspunde? am ţipat eu. Am continuat să îl strig: Lefty, eşti aici? Mă auzi? Niciun răspuns. M-am dus la oglindă şi am dat furios cu mâna în ramă. Ce oglindă tâmpită!

— Lefty? Lefty? Zack ţinea mâinile făcute pâlnie la gură. Stătea lângă uşa cămăruţei şi striga către pod.

— Nu pot să cred! am spus eu fără pic de vlagă. Picioarele îmi tremurau atât de râu, încât m-am prăbuşit pe podea.

Imediat am auzit un chicotit. Ce? Lefty? Imediat m-am ridicat în picioare.

Se auzi din nou un chicotit, mai tare. Din spatele cutiei de carton pe care o adusesem în cameră.

Tocmai mă întindeam către cutie, când Lefty ţâşni din spatele ei.

— Te-am păcălit, ţipă el şi se lăsă să cadă peste cutie, dând cu palmele în podea şi râzând ca un nebun.

— V-am păcălit! V-am păcălit pe amândoi!

— Ticălos mic ce eşti! îi strigă Zack.

Ne-am năpustit amândoi spre el. Eu i-am tras mâna la spate până când a început să ţipe. Zack i-a ciufulit părul, apoi

a început să-l gâdile. Lefty ţipa, râdea şi se zbâtea, toate în acelaşi timp.

50

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva, i-am spus eu furios, dându-i tare un pumn în umăr.

Lefty râse, aşa că i-am mai dat un ghiont şi m-am ridicat. Şi eu, şi Zack, de-abia respirând, roşii la faţă, stăteam şi ne uitam cu priviri furioase la Lefty. Se rostogolea pe podea, plin de praf, continuând să râdă.

— Ne-ai speriat de moarte! am exclamat eu, plin de nervi.

— Ştiu, replică Lefty vesel.

— Hai să îi mai tragem câteva! sugeră Zack, cu pumnii strânşi.

— Hai! am zis.

— Mai întâi trebuie să mă prindeţi! strigă Lefty şi, în mai puţin de o secundă se ridică şi ieşi pe uşă.

M-am repezit după el, dar m-am împiedicat de un morman de haine vechi şi am aterizat pe burtă pe podea:

— Oau! mă lovisem râu la picior.

Durerea îmi fulgeră tot corpul. Ridicându-mă încet, m-am repezit din nou după Lefty. Auzind însă voci pe scară, m-am oprit. Mai întâi apăru capul lui Erin. Apoi am văzut-o pe April. Lefty stătea pe pervazul ferestrei din fundul podului, roşu la faţă şi transpirat, abia râsuflând.

— Hei, ce mai faceţi? le-am strigat eu celor două fete.

Mi-am scuturat blugii de praf, apoi mi-am trecut mina prin păr.

— Mama ta ne-a spus că sunteţi aici, explică Erin, uitându-se la Lefty, apoi la mine.

— Ce faceţi aici? întrebă April.

51

— Ah... stăteam şi noi, am zis, aruncându-i o privire furioasă fratelui meu, care, drept răspuns, scoase limba la mine.

April luă o revistă veche dintr-un teanc îngălbenit şi începu s-o răsfoiască. Dar, pe măsură ce le răsfoia, paginile se

desprindeau.

— Câh, spuse ea, punând-o la loc. Cât de veche e!

— Pentru asta există poduri, am zis, începând să mă simt mai bine. Cine a mai auzit să ţii în pod lucruri *noi?*

— Ha-ha, râse Lefty sarcastic.

— Unde este oglinda? întrebă Erin, venind în mijlocul camerei. Cea care sâmbăta trecută ne-a creat iluzia aceea optică atât de ciudată?

— *Nu* era o iluzie optică, m-am repezit eu.

Chiar nu îmi doream să mai am de-a face cu oglinda aia. Îmi ajunsese pe după-amiaza aceea. Dar cuvintele acelea îmi scăpaseră pur şi simplu. Nu pot să ţin un secret. E unul dintre defectele mele.

— Ce vrei să spui? întrebă Erin, foarte curioasă şi trecu pe lângă mine, îndreptându-se către uşa deschisă a cămăruţei.

— Vrei să spui că săptămâna trecută nu a fost vorba de o iluzie optică? întrebă April, urmând-o.

— Nu, nu chiar, am zis eu, aruncându-i o privire lui Lefty care nu se mişcase de pe pervazul ferestrei. Nu ştiu ce fel de puteri are oglinda asta. Dar chiar te poate face invizibil.

April râse dispreţuitor:

— Da, sigur, spuse ea. Şi eu o să zbor pe Marte cu o navetă spaţială în seara asta, după cină.

52

— Da, bine, am mormăit eu, întorcându-mi capul la Erin. Vorbesc serios.

Erin mă cercetă cu o privire neîncrezătoare.

— Vrei să spui că ai fost în camera asta şi ai devenit invizibil?

— Nu *vreau* să spun, am replicat eu cu convingere. *Va spun* clar!

April râse. Erin continuă să se uite la mine, cu privire cercetătoare. Tu chiar nu glumeşti, observă ea.

— Trebuie să fie vreun truc la mijloc! îi spuse April. Asta e tot. Lumina de sus e atât de puternică, încât îţi zăpăceşte ochii.

— Arată-ne! îmi zise Erin.

— Da. Arată-le! exclamă Lefty entuziasmat. Se dădu jos de pe pervaz şi alergă către cămăruţă: Mă duc eu de data asta! Lasă-mă pe mine!

— În niciun caz! am zis.

— Lasă-mă *pe mine* să încerc, se oferi Erin.

— Hei, voi ştiţi cine mai este aici? le-am întrebat pe fete, ducându-mă după ele în cămăruţă. Zack, am strigat eu. Hei, Zack. Erin vrea să se facă invizibilă. Crezi că ar trebui să o lăsăm?

— Zack? am spus eu intrând în cameră.

— Pe unde se ascunde? întrebă Erin.

Am suspinat încet. Lumina de la oglindă era aprinsă. Zack dispăruse.

10

— Oh, nu! am ţipat. Nu pot să cred!

Lefty începu să rida:

— Zack este invizibil, le spuse el lui Erin şi lui April.

— Zack, unde eşti? am întrebat eu furios.

Deodată mingea de *softball* zbură din mâna lui

Lefty.

— Hei, dă-mi-o înapoi! urlă Lefty, întinzând mâna. Dar Zack cel invizibil feri mingea de el. Erin şi

April se uitau amândouă cu gurile căscate şi cu ochii mari la mingea care plutea în aer.

— Bună, fetelor! le strigă Zack din faţa oglinzii cu o voce groasă şi răsunătoare.

April ţipă şi o luă pe Erin de mână.

— Zack, termină cu prostiile! De cât timp eşti invizibil? l-am întrebat.

— Nu ştiu.

Mingea zbură către Lefty care nu reuşi să o prindă şi începu să alerge după ea prin pod.

— De cât timp, Zack? am repetat eu.

— De vreo cinci minute, cred, răspunse el. Când te-ai dus după Lefty, eu am aprins lumina şi m-am făcut invizibil. Apoi

te-am auzit vorbind cu Erin şi cu April.

54

— Şi de-atunci eşti invizibil? l-am întrebat eu, enervat.

— Da. Este grozav! exclamă el. Dar imediat spuse cu glas şovăitor: Parcă încep... încep să mă simt cam ciudat, Max.

— Ciudat? întrebă Erin, uitându-se în direcţia din părea că se aude vocea lui Zack. Cum adică, ciudat?

— Un fel de ameţeală, spuse Zack cu voce slabă. Parcă se face totul fărâme. Ca şi cum mă sting, mă îndepărtez.

— Te aduc eu înapoi, am zis.

Şi fără să mai aştept răspunsul lui Zack, am ridicat mâna şi am tras de lanţ. Lumina se stinse. Camera se cufundă în întuneric şi oglinda se umplu de umbre gri.

— Unde este? ţipă April. Nu a mers. Nu s-a întors.

— Durează ceva timp, le-am explicat eu.

— Cât? întrebă April.

— Nu ştiu exact, am zis.

— De ce nu am apărut încă? întrebă Zack. Stătea chiar lângă mine. Îi simţeam respiraţia pe gât. Nu mă văd. După voce părea, într-adevăr, speriat.

— Nu intra în panică, i-am zis, încercând să par calm. Ştii că durează ceva timp. Mai ales dacă ai rămas invizibil atât de mult.

— Dar cât? scânci Zack. N-ar fi trebuit ca până acum să fi revenit deja la normal? Cu tine aşa s-a întâmplat. Îmi aduc bine aminte.

— Pâstreză-ţi calmul, i-am spus, deşi simţeam că mi se face râu de la stomac şi gâtul mi se uscase.

— E groaznic! Nu îmi place deloc! se văită April.

— Ai răbdare, am repetat. Toată lumea să aibă răbdare.

55

Ne-am uitat cu toţii în locul în care presupuneam că stă Zack. Apoi în oglindă.

— Zack, cum te simţi? întrebă Erin, cu voce tremurătoare.

— Ciudat, spuse Zack. Ca şi cum o să rămân aşa pentru totdeauna.

— Calm, am spus. Toată lumea să fie calmă.

Nimeni nu zicea nimic. Priveam. Aşteptam. Aşteptam. Niciodată în viaţa mea nu fusesem atât de speriat.

11

— Fă ceva! mă rugă Zack, încă invizibil. Max, *trebuie* să faci ceva!

— Mai bine o chem pe mama, bâgui Lefty şi, lăsând să îi cadă mingea de *softball* pe podea, o luă către uşă.

— Pe mama? Ce ar putea să facă mama? am strigat eu cuprins de panică.

— Dar trebuie să chem pe *cineva!* declară Lefty.

În acel moment imaginea lui Zack începu să se zărească pâlpâind.

— Oau! scoase el un lung suspin de uşurare şi se aşeză în genunchi.

— Uraaa! strigă Erin fericită, bătând din palme, în timp ce toţi ne îngrămădeam în jurul lui Zack.

— Cum te simţi? l-am întrebat eu, apucându-l de umeri – cred că voiam să mă conving că s-a întors.

— M-am întors! exclamă Zack, zâmbind. Restul nu mă mai interesează.

— A fost înspăimântător, spuse April încet, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor ei scurţi albi. Pe cuvânt!

— Eu nu m-am speriat, spuse Zack, schimbând tonul vocii. Ştiam că n-o să se întâmple nimic rău.

Vă vine să credeţi? Cu o clipă înainte se vâita că nu mai poate, implorându-mă să fac ceva. Şi după

57

aceea afirmă sus şi tare că el, de fapt, s-a distrat pe cinste. Ce să mai zic?

— Cum te-ai simţit? întrebă Erin, cu mâna sprijinită pe rama de lemn a oglinzii.

— Nemaipomenit, răspunse Zack. Se ridică nesigur în picioare: Pe cuvânt. A fost de-a dreptul nemaipomenit! Luni

vreau să mă fac din nou invizibil, ca să mă duc şi să le spionez pe fete în vestiar.

— Zack, eşti un porc! declară Erin, dezgustată.

— Ce rost are să fii invizibil dacă nu poţi să le spionezi pe fete? spuse Zack.

— Eşti sigur că te simţi bine? am întrebat eu, sincer îngrijorat. Nu arăţi prea bine.

— Într-adevăr, acum, la sfârşit, începusem să mă simt cam ciudat, mărturisi Zack, scărpinându-se în creştetul capului.

— În ce fel ciudat? am întrebat.

— Ca şi cum mă trăgea ceva. Afară din cameră. De lângă voi.

— Încotro? am întrebat.

Ridică din umeri:

— Nu ştiu. Un singur lucru ştiu.

Pe faţă îi apăru un mic zâmbet şi ochii lui albaştri sclipiră.

„Oh!” m-am gândit eu.

— Un singur lucru ştiu, repetă Zack.

— Ce? am întrebat.

— Sunt noul campion. Am rămas invizibil mai mult decât tine. Cel puţin cinci minute. Mai mult decât oricine.

— Dar eu nu am încercat! protestă Erin.

— Eu nici nu vreau să încerc! declară April.

58

— Ţi-e fiică, nu? o tachina Zack.

— Nu aveţi minte deloc, începu April. Să ştiţi că oglinda asta nu e o jucărie. Nu ştiţi nimic despre ea. Nu ştiţi ce poate să vă facă.

— Eu mă simt bine, spuse Zack şi, ca să ne demonstreze, începu să se bată cu mâinile în piept ca o gorilă. Apoi uitându-se la oglinda întunecată: Sunt gata să mai încerc o dată şi să rămân şi mai mult.

— Eu vreau să mă fac invizibil şi să ies afară ca să le joc feste oamenilor, spuse Lefty cuprins de entuziasm. Mă laşi şi pe mine acum, Max?

— Nu cred că…

Mă gândeam la ceea ce spusese April. Ne jucam cu ceva

care putea fi periculos, ceva despre care nu ştiam nimic.

— E din nou rândul lui Max acum, spuse Zack, dându-mi o palmă sănătoasă pe spate, care aproape că mă aruncă în oglindă. Ca să îmi depăşească recordul. Rânji la mine: Doar dacă nu ţi-e fiică şi ţie.

— Nu mi-e frică! am insistat eu. Doar că...

— Ce fricos! Parcă ai fi un pui de găină, rise Zack dispreţuitor şi începu să cotcodâcească, dând din mâini ca şi cum ar fi avut aripi.

— Eu *nu* sunt fricos. Lasă-mă, se rugă Lefty. Pot să depăşesc recordul lui Zack.

— Este rândul meu, insistă Erin. Voi toţi aţi încercat. Vreau să încerc şi eu o dată!

— Bine, am zis, dând din umeri. Erin, tu prima! Apoi eu.

Îmi convenea că Erin era atât de dornică să încerce. Eu nu prea aveam chef să mă fac din nou invizibil. Ca să fiu sincer, eram destul de agitat.

59

— Eu! insistă Lefty. Eu primul! Eu primul! repetă el întruna.

— Poate ar trebui să plecăm de-aici, am sugerat eu, punându-i lui Lefty mâna la gură.

— Atât de laş eşti? mă tachină Zack.

— Nu ştiu, Zack, i-am spus eu sincer. Cred că...

Erin mă privea. Părea dezamăgită? Nu cumva şi

Erin mă credea laş?

— Bine, am zis. Hai, Erin! Tu prima. Apoi eu. Apoi Lefty. O să depăşim cu toţii recordul lui Zack.

Erin şi Lefty bătură din palme. April gemu şi ridică ochii în sus. Zack rânji.

„Nu e mare lucru, mi-am spus. Am mai făcut chestia asta de trei ori până acum. Nu doare absolut deloc. Şi, dacă eşti calm şi ai răbdare, te întorci."

— Are cineva un ceas? întrebă Erin. Trebuie să cronometrăm ca să ştiu cât trebuie să stau ca să câştig.

Întrecerea o prinsese pe Erin. Şi Lefty părea emoţionat. Şi, bineînţeles, Zack era mereu gata să se ia la întrecere în orice concurs.

Numai April era nemulţumită. Se duse în tăcere în fundul camerei şi se aşeză pe podea cu spatele rezemat de perete şi cu mâinile în jurul genunchilor.

— Hei, tu eşti singura care are ceas, îi strigă Erin lui April. Ne cronometrezi tu, bine?

April dădu afirmativ din cap, fără entuziasm. Ridică braţul şi se uită la ceasul ei de mână:

— Bine. Pregăteşte-te!

Erin respiră adânc şi păşi în faţa oglinzii. Închise ochii, ridică mâna şi trase de lanţ.

Lumina se aprinse cu o sclipire orbitoare. Erin dispăru.

60

— Oh, oau! ţipă ea. E grozav!

— Cum te simţi? o întrebă April din spatele nostru, uitându-se la ceas, după ce aruncase o privire către oglindă.

— Nu mă simt deloc altfel, spuse Erin. Mă simt minunat!

— Cinsprezece secunde, anunţă April.

Părul lui Lefty se ridică în sus.

— Termină, Erin! ţipă el, ferindu-se de mâinile ei invizibile.

Se auzi râsul lui Erin de undeva, din spatele lui Lefty.

Apoi i se auziră paşii: ieşea din cameră. Şi imediat în aer apăru o haină veche care începu să danseze. După ce lăsă să cadă haina înapoi în cutia ei, luă o revistă şi începu s-o răsfoiască cu rapiditate.

— E grozav! ne strigă Erin. Revista căzu la loc peste teancul de reviste vechi: De-abia aştept să ies aşa afară şi să sperii oamenii!

— Un minut, strigă April care rămăsese în aceeaşi poziţie, rezemată de perete.

Erin se plimbă puţin, făcând să zboare şi să plutească nişte lucruri din pod. Apoi se întoarse în cămăruţă, ca să se admire în oglindă.

— Sunt invizibilă! exclamă ea plină de entuziasm. Parcă aş fi într-un film.

— Da. Grozave efecte speciale! am zis.

— Trei minute, anunţă April.

Erin se mai distră puţin; trecuseră aproape patru minute.

Apoi, brusc, vocea ei se schimbă. Părea nesigură şi speriată.

— Nu, nu-mi mai place, zise. Mă simt cam ciudat.

61

April se ridică în picioare şi veni în fugă la mine:

— Adu-o înapoi! îmi ceru ea. Repede!

Şovâiam.

— Da. Adu-mă înapoi! spuse Erin, fără vlagă.

— Dar nu mi-ai depăşit recordul! declară Zack. Eşti sigură că...?

— Da. Te rog. Nu mă simt bine.

Vocea lui Erin părea că vine de departe.

M-am dus la oglindă şi am tras de lanţ. Lumina se stinse. O aşteptam toţi pe Erin.

— Cum te simţi? am întrebat-o.

— Cam... ciudat, răspunse ea.

Stătea chiar lângă mine, dar nu puteam încă să o văd. Dură aproape trei minute până când Erin reapăru. Trei minute foarte încordate.

Imediat ce redeveni vizibilă, Erin se scutură de parcă ar fi fost un câine după o baie. Apoi ne zâmbi şi ne asigură:

— Sunt bine. A fost grozav. În afară de ultimele secunde...

— Nu mi-ai depăşit recordul, îi spuse Zack fericit. Erai atât de aproape. Dar ai cedat. Aşa fac fetele.

— Hei! Erin îi dădu tare un ghiont. Eşti îngrozitor! Termină!

— Dar mai aveai doar cincisprezece secunde de stat şi ai cedat! îi spuse Zack.

— Nu îmi pasă, insistă Erin, încruntându-se furioasă la el. A fost nemaipomenit. O să te întrec data viitoare, Zack!

— Eu o să câştig, anunţă Lefty. O să rămân invizibil o zi întreagă. Poate chiar două!

— Oau! am strigat. Poate fi periculos, Lefty!

62

— Urmează Max, anunţă Zack. Doar dacă nu vrei să renunţi.

— În niciun caz, am zis eu, aruncându-i o privire lui Erin. M-am dus în silă în faţa oglinzii şi am respirat adânc. Ia-ţi la

revedere de la recordul tău, i-am zis, încercând să par calm şi sigur pe mine.

Nu voiam s-o fac, mi-am mărturisit. Dar nu voiam ca ceilalţi să creadă despre mine că sunt laş. Dacă mă retrăgeam cumva, ştiam că Lefty avea să-mi reamintească asta cam de douâzeci-treizeci de ori pe zi pentru tot restul vieţii mele. Aşa că am hotărât să merg mai departe şi să o fac.

— Un singur lucru, i-am spus eu lui Zack. Când o să strig „gata”, asta înseamnă că vreau să mă întorc. Aşa că în momentul în care eu spun „gata”, tu tragi de lanţ cât mai repede posibil, bine?

— Am înţeles, spuse Zack, redevenind serios. Nu-ţi face griji. Te aduc înapoi într-o secundă. Plesni din degete: Uite aşa. Să ţii minte însă, Max, că trebuie să depăşeşti cinci minute.

— Bine. Gata, am zis eu, privindu-mă în oglindă.

Chiar în acel moment am avut o presimţire urâtă.

O presimţire *foarte* urâtă.

Dar am ridicat mâna şi am tras de lanţ.

12

Când lumina aceea atât de strălucitoare s-a diminuat, m-am uitat cu atenţie în oglindă. Reflexiile celorlaţi apăreau clare şi strălucitoare. Rezemată de perete se vedea April, ghemuită pe podea, concentrată asupra ceasului. Lefty stătea în dreapta, lângă perete, zâmbind prosteşte cu ochii ţintă la locul în care stătusem eu. Zack era lângă el, cu mâinile încrucişate la piept, holbându-se şi el la oglindă. Erin era rezemată de peretele din stânga, cu ochii la lumina de deasupra ramei oglinzii. Iar eu unde eram? Stăteam chiar în faţa oglinzii. Chiar în mijloc. Uitându-mă la reflexiile lor. Uitându-mă la locul în care trebuia să fie reflexia mea. Numai că nu era. Mă simţeam absolut normal. Am dat cu piciorul în podea, ca să văd ce se întâmplă, şi am auzit obişnuitul scârţâit al adidaşilor mei acum invizibili. Mi-am strâns mâna stângă cu dreapta. O senzaţie absolut normală.

— Bună, am zis.

Aceeaşi voce! Numai că eram invizibil. Am ridicat privirea la lumina care proiecta un dreptunghi galben în jos, pe oglindă. Mă întrebam în ce constă puterea luminii de deasupra oglinzii? Acţiona oare asupra moleculelor? Le dezintegra cumva, iar în felul ăsta deveneam invizibili?

64

Nu! Nu era o teorie bună! Dacă s-ar dezintegra moleculele, *ar trebui* să simţi. Şi nu ai mai putea să dai cu piciorul în podea, nici să te strângi de mână, nici să vorbeşti.

Atunci ce făcea lumina? Te acoperea? Se forma un fel de pătură? Un înveliş care te ascundea?

Ce mister! Aveam senzaţia că nu îl voi dezlega niciodată, că nu voi afla niciodată răspunsul. Din cauza luminii, mi-am întors capul într-o parte. Începeau să mă doară ochii. I-am închis, dar lumina aceea puternică nu-mi dădea pace. Două cercuri albe care refuzau să scadă.

— Cum te simţi, Max?

Vocea lui Erin îmi întrerupse şirul gândurilor.

— Bine, cred, am spus.

Vocea mea părea ciudată, venind de departe.

— Patru minute şi treizeci de secunde, anunţă April.

— Ce repede a trecut timpul! am spus.

Cel puţin asta am gândit. Nici nu ştiam exact dacă rostisem cuvintele sau doar le gândisem.

Lumina galbenă, atât de puternică deveni şi mai intensă. Aveam dintr-odată senzaţia că se revarsă asupra mea, că mă înconjoară. Că mă împinge.

— Mă… mă simt ciudat, am zis.

Niciun răspuns! Mă mai auzeau?

Lumina mă înfăşură. Simţeam că încep să zbor.

Era o senzaţie înspăimântătoare. Ca şi cum nu puteam să îmi mai controlez corpul.

— Gata! am ţipat. Zack, gata! Mă auzi, Zack?

Mi se păru că trecură ore întregi până când Zack îmi răspunse.

— Bine, spuse.

65

Vocea lui se auzea atât de încet, atât de departe. La zeci de kilometri depărtare.

— Gata! am ţipat. Gata!

— Bine! se auzi din nou vocea lui Zack.

Dar lumina era atât de strălucitoare, orbitor de strălucitoare. Valuri de lumină galbenă care se rostogoleau peste mine. Un ocean de lumină. Care mă lua cu el.

— Trage de lanţ, Zack! am ţipat eu.

Cel puţin credeam că ţip. Lumina mă împingea atât de tare, mă târa departe, departe, atât de departe. Ştiam că o să zbor departe. Că nu o să mă mai opresc. Până când nu o să tragă Zack de lanţ şi o să mă aducă înapoi.

— Trage! Trage! *Te rog,* trage!

— Bine.

Îl vedeam pe Zack apropiindu-se de oglindă. Era învăluit în umbre. Trecu prin umbrele întunecate şi ajunse de cealaltă parte a luminii.

Atât de departe!

Mă simţeam uşor ca un fulg. Îl vedeam pe Zack printre umbre. Sări. Puse mâna pe lanţ. Trase de el cu putere. Lumina nu se stinse… Se făcea din ce în ce mai strălucitoare. Am văzut faţa îngrozită a lui Zack. Stătea cu mâna ridicată. Încerca să îmi arate ceva. În mână ţinea lanţul.

— Max, lanţul… bâgui el. S-a rupt. Nu pot să sting lumina.

13

Dincolo de zidul galben de lumină tremurătoare, vedeam mina întinsă a lui Zack. Lanţul îi atârna în mână ca un şarpe mort.

— S-a mpt! ţipă el, foarte alarmat.

Mă uitam la lanţ prin perdeaua aceea de lumină, simţind cum plutesc pe lângă Zack, zburind, dispărând.

Undeva, departe de mine, April striga. Nu înţelegeam ce zicea. Lefty stătea încremenit în mijlocul camerei. Era ciudat

să-l văd atât de liniştit. El se mişca tot timpul, sărea, alerga, cădea. Dar acum stătea şi el şi se uita la lanţ. Lumina pâlpâi şi se făcu mai strălucitoare. Deodată ceva se mişcă.

Cineva traversa camera. Mă chinuiam să îmi dau seama cine.

Era Erin. Târa după ea o cutie mare de carton. Zgomotul pe care îl făcea pe podea părea că vine de undeva de departe. Simţeam că sunt tras din cameră; încercam să o urmăresc. Duse cutia lângă oglindă. Apoi se urcă pe ea. Ridică mâna la lampă. Se uita la lumină. Am vrut să o întreb ce face, dar eram prea departe. Mă îndepărtam. Mă simţeam atât de uşor, ca un fulg.

Şi lumina aceea galbenă se revărsa asupra mea, în timp ce eu zburam! Mă acoperea. Mă trăgea.

67

Şi, dintr-odată, pe neaşteptate, dispăru.

Se făcuse întuneric.

— Am reuşit! declară Erin. O auzeam explicându-le celorlaţi: Sus mai rămăsese o bucăţică din lanţ. Am tras de lanţ şi am stins lumina. Ochii ei mă căutau cu disperare prin cameră. Max, eşti bine? Mă auzi?

— Da. Sunt bine, am răspuns.

Mă simţeam mai bine. Mai puternic. Mai aproape.

M-am dus în faţa oglinzii şi m-am uitat în ea, căutându-mi reflexia.

— A fost înfricoşător, spuse Lefty din spatele meu.

— Simt că mă întorc, le-am zis.

— Ce timp a scos? o întrebă Zack pe April.

April avea o expresie încordată. Stătea rezemată de perete, palidă şi stingherită.

— Cinci şi patruzeci şi opt, îi spuse. Şi imediat adăugă: Eu vă spun că întrecerea asta este o mare prostie.

— Mi-ai depăşit recordul! bombăni Zack, întorcându-şi capul în direcţia în care presupunea că mă aflu. Nu pot să cred! Aproape şase minute!

— O să fac mai mult, spuse Lefty, dându-l la o parte pe Zack şi ducându-se la oglindă.

— Mai întâi trebuie să punem lanţul la loc, îi spuse Erin. Este prea dificil să ne urcăm pe cutie ca să tragem de bucăţica aceea de lanţ care a mai rămas.

— M-am simţit atât de ciudat către sfârşit, le-am zis, aşteptând încă să reapar. Lumina devenea din ce în ce mai strălucitoare...

— Simţeai că parcă te trage ceva? întrebă Erin.

— Da, am răspuns. Ca şi cum mă stingeam.

— Şi *eu* începusem să mă simt la fel, strigă Erin.

68

— Este prea periculos, zise April, clătinând din cap.

Am făcut un salt în spate.

Am simţit că mi se înmoaie genunchii. Era gata, gata să cad, dar m-am ţinut de oglindă şi, după câteva secunde, mi-am revenit. Am făcut câţiva paşi şi mi-am regăsit echilibrai.

— Şi dacă nu putem să stingem lumina? întrebă April, ridicându-se în picioare şi scuturându-se de praf.

— Dacă lanţul se rupe de tot şi lumina rămâne aprinsă? Ce facem?

Am dat din umeri.

— Nu ştiu.

— Mi-ai depăşit recordul, spuse Zack, cu o faţă nemulţumită.

— Asta înseamnă că trebuie să mai încerc o dată.

— Ba nu! strigă Lefty. E rândul meu!

— Nimeni nu mă ascultă! ţipă April. Răspundeţi la întrebare. Dacă în timp ce unul dintre voi este invizibil lumina nu se mai poate stinge, ce facem?

— Asta nu o să se întâmple, îi spuse Zack. Scoase o sfoară din buzunar: Uite. O să o leg bine de lanţ. Se urcă pe cutie şi prinse sfoara de lanţ: Tragi de sfoară. Lumina se stinge, îi spuse el lui April. Fără probleme.

— Care dintre noi o să fie primul care se face invizibil şi iese afară? întrebă Erin.

— Vreau să mă duc la şcoală şi să o terorizez pe domnişoara Hawkins, spuse Lefty, chicotind. Domnişoara Hawkins este profesoara lui de ştiinţe sociale: Mă terorizează

de când am început şcoala. Nu ar fi grozav să mă furişez în spatele ei şi să îi spun: Bună ziua, domnişoară Hawkins? Şi ea să se întoarcă şi să nu vadă pe nimeni?

69

— Asta e tot ce ai putea tu să faci? spuse Erin cu ton dispreţuitor. Lefty, dar chiar n-ai pic de imaginaţie? Nu îţi doreşti să faci să-i zboare creta din mână, să faci bureţii să plutească şi ei prin clasă, să se verse coşul de gunoi pe catedră şi să îi zboare iaurtul în faţă?

— Da. Chiar că ar fx grozav! exclamă Lefty.

Am râs. Era o idee amuzantă. Să fim toţi patru invizibili, să ieşim şi să facem ce vrem. Puteam să facem şcoala praf în zece minute! Şi toată lumea să urle şi să se îngrămădească la uşi. Ce zăpăceală!

— Nu putem să facem asta acum, spuse Lefty, trezindu-mă la realitate. Pentru că este rândul meu să depăşesc recordul. Se întoarse către April, care stătea încordată lângă uşă, trăgând nervos de o şuviţă din părul ei negru, încruntată şi îngrijorată: Eşti gata să mă cronometrezi?

— Cred că da, răspunse ea, oftând.

Lefty mă împinse din faţa lui. Se duse în faţa oglinzii, se privi, apoi ridică mâna spre sfoară.

14

— Lefty! strigă cineva din spatele nostru. Lefty! Am ţipat scurt, surprins şi alarmat. Lefty plecă de lângă oglindă.

— Lefty, spune-i fratelui tău că prietenii lui trebuie să plece! E ora cinei. Grammy1 şi Poppy2 sunt jos. De-abia aşteaptă să vă vadă!

Era mama, care ne chema de jos.

— Bine, mamă! Coborâm imediat! am strigat eu repede. Nu voiam să urce după noi.

— Dar nu este *corset!* se văită Lefty. Era rândul meu. Se duse înapoi la oglindă şi, furios, ridică din nou mâna spre sfoară.

— Lasă mina jos, i-am spus cu voce fermă. Trebuie să coborâm. Repede. Nu cumva vrei să urce aici mama şi tata şi să vadă oglinda?

— Bine, bine, mormăi Lefty. Dar data viitoare eu o să fiu primul.

— Şi apoi eu, zise Zack, îndreptându-se către scară. O să încerc să îţi depăşesc recordul, Max!

— Nimeni să nu spună nimic despre oglindă, i-am atenţionat pe scară. Vorbiţi despre altceva. Nu cumva, din întâmplare, să audă ceilalţi ceva.

1 Prescurtare de la *grandmother,* bunică (engl.) (n.tr.). 2Prescurtare de la *grandfather,* bunic (engl.) (n.tr.).

71

— Putem să trecem mâine pe la tine? întrebă Erin. Am putea să continuăm întrecerea.

— Mâine sunt ocupată, spuse April.

— Nu putem mâine, am zis. Mergem în vizită la verii noştri din Springfield.

Îmi părea nespus de râu că îmi aduseseră aminte de vizita asta. Verii mei au un câine ciobănesc enorm căruia îi place să alerge prin noroi, apoi să sară pe mine şi să îşi şteargă labele lui păroase pe hainele mele. Lucru care nu mi se pare prea distractiv.

— Miercuri nu se ţin ore, spuse Zack. Consiliul profesorilor, mi se pare. Poate am putea să venim miercuri?

— Poate, am spus.

Am ajuns în hol şi toată lumea a tăcut. Bunicii şi părinţii mei erau deja la masă. Bunicii mei respectă cu sfinţenie ora mesei. O cină care începe cu un minut mai târziu le strică toată ziua.

Mi-am condus repede prietenii, reamintindu-le să nu spună nimănui nimic despre ceea ce făcuserâm. Zack m-a mai întrebat o dată dacă e bine miercuri, iar eu i-am spus din nou că nu ştiu sigur. Era atât de palpitant, să mă fac invizibil; într-adevăr senzaţional. Dar în acelaşi timp îmi provoca o stare de nelinişte. Nu eram sigur că voiam să încerc din nou prea curând.

— Te rog! mă imploră Zack.

Ardea de nerăbdare să se facă din nou invizibil şi să îmi depăşească recordul. Nu suporta să nu fie el campionul. Am închis după ei uşa din faţă şi m-am grăbit în sufragerie, ca să îmi salut bunicii. Când am intrat, deja îşi sorbeau supa.

— Bună seara, Grammy! Bună seara, Poppy!

72

M-am dus la masă şi i-am pupat pe amândoi pe obraz. Bunica mirosea a portocale. Avea obrajii atât de moi şi de pufoşi!

Grammy şi Poppy sunt numele cu care-i strigam pe bunici când eram mic. E destul de penibil să le spun aşa şi acum, dar asta e. Nu prea am de ales. Până şi ei îşi spun *unul altuia* Grammy şi Poppy!

Seamănă între ei, parcă ar fi fraţi. Cred că aşa se întâmplă când eşti căsătorit de o sută de ani. Au amândoi feţele prelungi, slabe şi părul scurt. Amândoi poartă ochelari groşi cu rame din argint. Amândoi sunt foarte slabi. Şi amândoi au ochii trişti.

Nu prea îmi venea să mă aşez la masă şi să pălăvrăgesc cu ei. Eram prea tulburat de ceea ce se întâmplase în după-amiaza aceea. Să fii invizibil era atât de ciudat şi de palpitant! Voiam să fiu singur şi să mă gândesc. Să încerc să retrăiesc tot, să retrăiesc senzaţiile. De obicei îmi place ca, după ce am făcut ceva interesant sau palpitant, să mă duc la mine în cameră, să mă întind pe pat şi să mă gândesc. Să analizez. Să descompun. Tata spune că am o minte foarte organizată. Cred că are dreptate. M-am dus la locul meu de la masă.

— Parcă te-ai mai micşorat, spuse Poppy, ştergându-se la gură cu şervetul.

Asta era una dintre obişnuitele lui glume. Mi-o spunea de fiecare dată când mă vedea. M-am silit să rid şi m-am aşezat.

— Supa ta cred că este deja rece ca gheaţa, spuse Grammy şi ţâţâi încet.

Nimic nu-mi displace mai mult decât supa rece. Ce rost mai are să mănânci supă dacă nu ies aburi din ea?

— E bună, am zis, gustând supa.

73

— Vara trecută am mâncat o supă rece delicioasă, zise Poppy. Îi plăcea la nebunie să o contrazică pe Grammy: Supă de câpşune, îţi aduci aminte? Nu cred că ţi-ar plăcea prea fierbinte, ce zici?

— Nu era de câpşune, îi spuse Grammy, încruntându-se. Nici măcar nu era supă. Era un iaurt mai special.

— Nu, nu e adevărat, insistă Poppy. Cu siguranţă, era supă rece.

— Nu ai dreptate, ca de obicei, i-o trinti Grammy.

„Spiritele se încing”, m-am gândit eu.

— Asta ce supă e? am întrebat, încercând să pun capăt discuţiei.

— Supă de pui cu tâieţei, răspunse mama repede. Nu ţi-ai dat seama?

— Poppy şi cu mine am mâncat acum câteva sâptămâni o supă şi n-am reuşit să ne dăm seama din ce era, spuse bunica, dând din cap. A trebuit să îl întreb pe ospătar. Nu părea deloc să fie ceea ce comandasem noi. Un fel de supă de cartofi cu praz, nu-i aşa, Poppy?

Poppy tocmai luase o lingură cu tâieţei.

— Nu. De roşii, răspunse Poppy după o vreme.

— Unde este fratele tău? întrebă tata, privind scaunul liber de lângă mine.

— Ce? am exclamat eu surprins. Fusesem atât de prins de discuţia aceea stupidă despre supe, încât uitasem cu totul de Lefty.

— I se răceşte supa, spuse Poppy.

— Trebuie să i-o încălzeşti din nou, spuse Grammy ţâţâind din nou.

— Dar unde e? întrebă tata.

Am dat din umeri.

— Era chiar în spatele meu, i-am zis, întorcându-mă către uşă.

74

— Lefty! Leeeeefty! am strigat.

— Nu striga la masă, mă certă mama. Ridică-te şi du-te după el!

— Mai este supă? întrebă Poppy. Parcă nu m-am săturat.

Mi-am pus şervetul într-o parte, pregătit să mă ridic. N-am apucat însă, pentru că în acel moment castronul lui Lefty se înălţă în aer.

„Oh, nu!” mi-am spus.

Am realizat imediat ce se întâmpla. Fratele meu cel idiot se făcuse invizibil şi acum, în glumă, încerca să ne bage în sperieţi. Castronul cu supă plutea în dreptul locului lui Lefty. M-am ridicat şi l-am tras repede la loc pe masă.

— Pleacă de-aici! i-am spus eu în şoaptă lui Lefty.

— Ai spus ceva? întrebă mama, privindu-mă cu uimire.

— Am spus că mă duc să îl caut pe Lefty, am minţit.

— Gata cu discuţiile, spuse mama, pierzându-şi răbdarea. Du-te odată după el!

M-am ridicat în picioare chiar în momentul în care invizibilul meu frate luă de pe masă paharul cu apă. Paharul plutea acum deasupra mesei.

Am oftat şi am întins mâna după el. Dar apucându-l prea brusc, paharul căzu şi toată apa se vărsă pe masă.

— Hei! ţipă mama.

Am pus paharul la loc. Apoi am ridicat capul. Tata mă privea cu ochii scânteind de mânie. „Ştie!” m-am gândit, cuprins de un apăsător sentiment de groază.

„A văzut ce s-a întâmplat şi ştie. Lefty a stricat totul!”

15

Tata mă fulgeră cu privirea.

Mă aşteptam să îmi spună:

— Max, de ce este invizibil fratele tău? Dar în loc de asta, el urlă: Max, nu te mai prosti! Ce e toată comedia asta? Ridică-te şi du-te după fratele tău!

Mă simţeam atât de uşurat: Tata nu îşi dăduse seama de nimic. Crezuse că mă prostesc.

Mulţumit, m-am ridicat de la masă şi m-am repezit la uşă.

— Mai este supă? l-am auzit eu pe Poppy.

— Ai mâncat destulă, îl dojeni Grammy.

— Nu-i adevărat!

Am trecut cu paşi mari prin salon, am urcat la etaj şi m-am oprit în holul din faţa scării de la pod.

— Lefty? am zis încet. Eşti în spatele meu, sper.

— Sunt aici, îmi spuse el în şoaptă. Nu îl vedeam, bineînţeles, dar era chiar în spatele meu.

— Ce vrei să faci? am întrebat eu nervos. Nu eram nervos – eram de-a dreptul *furios:* încerci să câştigi întrecerea aia stupidă?

Lui Lefty nu îi păsa că sunt supărat. Începu să chicotească.

— Taci! am şuşotit eu. Taci odată! Eşti de-a dreptul tâmpit!

76

Am aprins lumina din pod şi am început să urc scara, tropăind nervos. În spatele meu se auzea tropăitul adidaşilor lui. Când am ajuns sus, Lefty încă mai chiocotea.

— O să câştig! declară el. Am simţit pe spate o palmă sănătoasă.

— Termină, idiotule! am ţipat eu intrând furtunos în camera în care se afla oglinda. Nu îţi dai seama că era gata să strici totul?

— Dar o să câştig! repetă el vesel.

Lampa de deasupra oglinzii strălucea puternic, lumina ei galbenă reflectându-se în oglindă. Nu îmi venea să cred. Lefty era un copil egoist, într-adevăr. Dar *chiar atât de* egoist!

— Îţi dai seama în ce încurcătură puteai să ne bagi? am ţipat eu.

— O să câştig! O să câştig! se lăuda el.

— De ce? De când eşti invizibil? am întrebat.

M-am dus la oglindă şi am tras de sfoară. Lumina se stinse. Strălucirea ei îmi rămase în ochi.

— De când ai coborât, zise Lefty, plin de mândrie; era încă invizibil.

— Sunt aproape zece minute! am exclamat eu.

— Eu sunt campionul! proclamă Lefty.

Mă uitam în oglindă aşteptând să reapară.

— Campion la prostie, am repetat eu. Este cea mai mare tâmpenie pe care ai făcut-o până acum.

Nu zise nimic. Până la urmă, întrebă încet:

— De ce durează atât de mult ca să mă întorc?

Nu am apucat să-i răspund pentru că l-am auzit pe tata strigând de jos:

— Max? Sunteţi amândoi sus?

77

— Da. Coborâm imediat, am strigat eu.

— Ce *faceţi* acolo? întrebă tata.

I se auzeau paşii. Începea să urce. Am alergat la scară ca să îi ies în faţă.

— Îmi pare râu, tată, am zis. Sosim!

Tata se holbă la mine:

— Ce Dumnezeu este atât de interesant acolo?

— Nu sunt decât lucruri vechi, am mormăit eu. Nimic interesant.

Lefty, acelaşi Lefty pe care-l ştiam, apăru în spatele meu. Tata dispăru înapoi în sufragerie. Imediat am început şi noi să coborâm.

— Oau, a fost *nemaipomenit!* exclamă Lefty.

— Nu ai început să te simţi ciudat după o vreme? l-am întrebat eu, vorbind în şoaptă, deşi eram singuri.

— Nu. Dădu din cap: A fost, într-adevăr, nemaipomenit! Ar fi trebuit să îţi vezi mutra când am ridicat castronul în aer! şi începu să chicotească din nou – chicotitul lui piţigăiat pe care îl uram.

— Ascultă, Lefty! l-am atenţionat eu, oprindu-mă lângă scară şi blocându-i ieşirea pe hol.

— E distractiv să te faci invizibil, dar poate fi periculos. Tu…

— E nemaipomenit! repetă el. Iar acum eu sunt noul campion.

— Ascultă-mă, am spus eu cu convingere, luându-l de umeri. Ascultă-mă! Trebuie să îmi promiţi că nu o să mai urci acolo singur ca să te faci invizibil. Vorbesc serios! O să aştepţi să mai fie cineva cu tine. Promiţi? i-am cerut eu, strângându-l cu putere de umeri.

— Bine, bine, spuse el, încercând să scape din strânsoare. Promit.

78

M-am uitat la mâinile lui. Ţinea degetele încrucişate, la ambele mâini.

Erin mă sună mai târziu în noaptea aceea. Era aproape unsprezece. Eram în pijama şi citeam o carte în pat, gândindu-mă să mă duc jos, la părinţii mei, şi să îi rog să mă lase să mă uit la *Saturăay Nigh t Live*1.

Erin părea foarte emoţionată. Nici măcar nu mă salută. Începu să turuie cu vocea aceea de şoricel, atât de repede, încât abia înţelegeam ce spunea.

— Ce concurs? am întrebat eu, îndepărtând receptorul de ureche în speranţa că aşa aş putea să înţeleg ce zice.

— Concursul de proiecte ştiinţifice, spuse Erin pe nerăsuflate. Premiul este un trofeu din argint şi un cupon cu reducere la Video World. Ştii, nu?

— Da. Şi?

Nu prea eram atent la ce spune. Bănuiesc că-mi era mai somn decât credeam. De fapt, avusesem o zi agitată şi obositoare.

— Ei bine, ce-ar fi dacă ai aduce oglinda la şcoală? spuse Erin plină de entuziasm. Înţelegi tu! Eu te-aş face pe tine invizibil. Apoi te-aş aduce înapoi şi m-aş face eu invizibilă. Ăsta ar putea fi proiectul nostru.

— Dar, Erin... am început eu să protestez.

— Am câştiga! mă întrerupse ea. Sigur am câştiga! Păi, cine altcineva ar putea să ne bată? Am câştiga marele premiu. Şi am deveni celebri.

— Oau! am strigat eu. Celebri?

— Bineînţeles. Celebri! exclamă ea. Ni s-ar pune poza în revista *People!*

1 Emisiune de divertisment, difuzată sâmbăta noaptea.

79

— Erin, nu sunt atât de sigur că vreau să fiu celebru, am replicat. Vreau să spun că nu ştiu dacă vreau să ştie toată

lumea de oglindă.

— De ce nu? întrebă ea, cu nerăbdare. Oricine îşi doreşte să fie celebru. Şi bogat.

— Dar rămân fără oglindă, am explicat eu. E un lucru uimitor, Erin. E magică? E electronică? Este invenţia cuiva? Orice ar fi, e uimitoare! Şi nu va fi lăsată la îndemâna unui copil.

— Dar este *a ta!* insistă ea.

— O s-o ia ca s-o studieze. Oamenii de ştiinţă o vor cere. Guvernul o va cere. Armata. Probabil pentru a-i face pe soldaţi invizibili.

— Înspăimântător! mormăi Erin gânduitoare.

— Da. Înspăimântâtor, am zis. Nu ştiu ce să-ţi zic. Trebuie să mă mai gândesc. Mult. În timpul ăsta, trebuie să rămână un secret.

— Da, aşa cred, spuse ea neîncrezătoare. Dar gândeşte-te la concurs, Max. Am putea să câştigăm premiul. Chiar am putea.

— O să mă gândesc, i-am zis.

Mi-am dat seama că acum nu mă mai gândeam decât la oglindă!

— April vrea să încerce, zise ea.

— Ce?!

— Am convins-o. I-am spus că nu doare. Aşa că vrea să încerce miercuri. O s-o facem miercuri, da, Max?

— Cred că da, am zis eu nemulţumit. Dacă toată lumea vrea...

— Grozav! exclamă ea. Cred că o să îţi depăşesc recordul.

80

— Noul record este de zece minute, am informat-o eu, povestindu-i pe scurt aventura lui Lefty din seara aceea.

— Fratele tău e chiar nebun! remarcă Erin.

I-am dat dreptate, apoi i-am spus noapte bună.

Nu am reuşit să adorm în noaptea aceea. Am încercat să dorm când pe-o parte, când pe cealaltă. Am încercat să număr oi. Am încercat absolut tot ce putea fi încercat.

Ştiam că mi-era somn. Dar inima îmi băteaatât de tare! Nu

aveam stare. Mă uitam la tavan, gândindu-mă la oglinda din cămăruţa de deasupra mea.

Era aproape trei dimineaţa când, în picioarele goale, am ieşit tiptil din cameră, ca să urc în pod. Ca şi prima dată când am urcat, m-am lăsat cu toată greutatea pe balustrada scării, încercând să nu stâmesc obişnuitul concert de scârţâituri.

În graba mea de a ajunge în cămăruţă, mi-am tăiat degetul mare în colţul unei lăzi de lemn.

— Au! am ţipat eu încet.

Îmi venea să sar de durere, dar m-am forţat să nu mă mişc şi am aşteptat să îmi treacă durerea. Imediat ce mi-am revenit, m-am dus către cămăruţă. Am tras o cutie în faţa oglinzii şi m-am aşezat pe ea. Degetul îmi zvâcnea încă, dar am încercat să nu îi dau atenţie. Mi-am privit reflexia întunecată din oglindă, studiindu-mi mai întâi părul, bineînţeles. Era răvăşit, dar nu îmi păsa. Apoi m-am uitat cu atenţie dincolo de reflexia mea, în spatele ei. Cred că încercam să mă uit în adâncul geamului. Nu ştiu exact ce făceam acolo, de ce mă aflam acolo. Eram atât de obosit şi atât de

81

tulburat în acelaşi timp, atât de curios şi confuz, de somnoros şi agitat!

Am pus mâna pe geam, surprins să îl simt atât de rece în cămăruţa aceea atât de fierbinte, înăbuşitoare. Mi-am apăsat palma pe geam, apoi am ridicat-o. Nu lăsă niciun semn. Mi-am trecut mâna peste rama de lemn, simţind lemnul neted. M-am ridicat şi m-am dus încet în spatele oglinzii. Aici era prea întuneric pentru a putea cerceta cu atenţie. Dar nu era nimic de cercetat. Spatele oglinzii era drept, neted şi deloc interesant. M-am întors în faţă şi m-am uitat la lumină. Părea o lampă obişnuită. Nu avea nimic special. Doar becul avea o formă ciudată, era lung şi foarte subţire. Dar în rest arăta ca un bec obişnuit. M-am aşezat din nou pe cutie şi, cu capul sprijinit în mâini, m-am uitat somnoros în oglindă, căscând în tăcere. Ştiam că ar trebui să cobor şi să mă duc la culcare. Mama şi tata aveau să ne trezească dis-de-dimineaţă ca să ne

ducem la Springfield. Dar ceva mă reţinea acolo. Curiozitatea, bănuiesc. Nu ştiu cât am stat acolo, încremenit ca o statuie, privindu-mi reflexia nemişcată. Poate că doar un minut. Sau poate o jumătate de oră. Dar, după o vreme, tot uitându-mă în oglindă, mi se păru că reflexia îşi pierde conturul. Acum vedeam forme neclare, culori înceţoşate, umbre întunecate.

Şi imediat am auzit o şoaptă:

— *Maaaaaaax!*

Ca vântul prin copaci. Asemenea foşnetului tremurător al frunzelor.

Nu părea deloc o voce. Nici măcar o şoaptă.

Era *ecoul* unei şoapte.

82

— Maaaaaaaaaax!

La început, am crezut că totul se petrece doar în mintea mea.

Atât de slabă. Atât de pierdută. Dar atât de aproape!

Mi-am ţinut respiraţia, ascultând încordat.

Linişte acum.

„Deci, era în mintea mea, mi-am spus. Nu era reală."

Am respirat adânc.

— *Maaaaax!*

Din nou!

De data asta mai tare. Un murmur trist, parcă. Aproape o rugăminte. Un strigăt de ajutor. De departe, de foarte departe.

— *Maaaaaaax!*

Mi-am pus mâinile la urechi. Încercam să o alung? S-o fac să dispară? Formele întunecate reflectate în oglindă se mişcau încet. Mă priveam speriat, cu o expresie încordată. Mi-am dat seama că eram rece ca gheaţa din cap până în picioare. Întregul meu corp tremura de frig.

— *Maaaaax!*

Vocea, am înţeles, venea din oglindă. De la propria imagine? De undeva, de dincolo de oglindă? Am sărit în picioare şi am luat-o la fugă. Picioarele mele goale duduiau pe podeaua tare de lemn. Am coborât scara în goană, am zburat

prin hol şi m-am aruncat în pat.

Am închis ochii şi m-am rugat să scap de murmurul acela înfricoşător.

16

Mi-am tras cuvertura până la bărbie. Mi-era groaznic de frig! Tremuram tot.

Respiram greu, strângând cu ambele mâini cuvertura, aşteptând, ascultând.

Şoaptele mă vor urmări şi în camera mea? Erau reale sau existau doar în mintea mea?

Cine mă chema, şoptindu-mi numele cu vocea aceea tristă, disperată?

Deodată am auzit pe cineva care gâfâia mai tare decât mine. Şi am simţit o răsuflare caldă pe faţă. Era umedă şi mirosea a acru.

Se întinse către mine. Îmi atinse faţa.

Îngrozit, am deschis ochii.

— Whitey! am ţipat.

Câinele meu tâmpit se ridicase pe labele din spate, sprijinit de pat şi mă lingea de zor pe faţă.

— Whitey! am strigat, râzând.

Limba lui aspră mă gâdila. Nu fusesem niciodată atât de bucuros să îl văd.

L-am îmbrăţişat şi l-am tras sus în pat. Scheună plin de fericire. Dădea repede din coadă.

— Whitey, de ce eşti atât de agitat? l-am întrebat, îmbrâţişându-l. Auzi şi tu voci?

84

Latră încet, ca şi cum mi-ar fi răspuns la întrebare. Apoi sări jos din pat şi se scutură. Se învârti de trei ori în cerc, pregâtindu-şi locul pe covor şi se aşează, căscând zgomotos.

— Eşti foarte ciudat în noaptea asta, i-am zis. Whitey se încolăci şi plescăi încet cu botul pe coadă. Acompaniat de sforăitul blând al câinelui, într-un sfârşit am reuşit să adorm;

un somn agitat însă. Când m-am trezit de dimineaţă, prin fereastra dormitorului meu am zărit cerul încă gri. Fereastra era foarte puţin deschisă, dar perdelele fluturau din cauza vântului puternic. M-am ridicat în capul oaselor, brusc neliniştit. M-am gândit că nu trebuie să mă mai duc în pod.

Trebuie să uit de oglinda aia stupidă.

M-am ridicat în picioare şi m-am întins. Trebuie să termin. Şi trebuie să le spun şi celorlalţi să termine.

Îmi reaminteam strigătul din noaptea de dinainte. Vocea aceea tristă care îmi murmura numele.

— Max!

O voce care venea de-afară, de lângă uşa mea îmi întrerupse şirul gândurilor mele înspăimântâtoare.

— Max, e timpul să te trezeşti! Ştii că plecăm la Springfield, nu? Era mama care mă striga din hol: Grăbeşte-te! Micul dejun e pregătit.

— M-am trezit deja! Cobor într-o secundă.

Mama se îndepărtă. Whitey începu să latre la uşă ca să i se dea drumul afară.

M-am mai întins o dată.

— Oau! am ţipat când uşa de la dulapul meu se deschise.

85

Din raftul de sus al dulapului apăru un tricou care începu să plutească prin cameră. Apoi se auzi un chicotit. Un chicotit familiar. Tricoul dansa în faţa mea.

— Lefty, eşti ridicol! am ţipat eu, furios. Am dat să apuc de tricou, dar Lefty se feri: Ai promis să nu mai faci asta!

— Ţineam degetele încrucişate, spuse el, chicotind.

— Nu îmi pasă! am strigat. Am întins mâna şi am prins tricoul. Trebuie să termini. Vorbesc serios.

— Voiam doar să te iau prin surprindere, zise el, prefăcându-se supărat.

O pereche de blugi ieşiră din dulap şi începură să se mişte de colo-colo prin faţa mea.

— Lefty, o să te *ucid!* am ţipat eu. Apoi, amintindu-mi că mama şi tata ar putea să audă, am zis mai încet: Termină! Acum. Du-te sus şi stinge lumina de la oglindă. Repede!

Mi-am arătat pumnul către blugii care defilau prin faţa mea. Eram atât de supărat!

Deodată, blugii căzură grămadă pe covor.

— Lefty, aruncâ-mi-i! i-am zis. Şi după aceea du-te sus şi fă-te vizibil!

Linişte. Blugii nu se mai mişcau.

— Lefty, nu te mai prosti! am izbucnit eu, simţind cum mă doare stomacul de frică. Aruncă-mi blugii şi pleacă de-aici!

Niciun răspuns! Blugii rămăseseră pe covor.

— Termină cu jocul ăsta tâmpit! am ţipat. Nu eşti amuzant! Aşa că termină. Pe cuvântul meu că *mă sperii!*

Ştiam că asta vrea să audă. Odată ce recunoşteam că mă sperie, eram sigur că o să chicotească şi o să facă ce îi spusesem. Dar nu. În cameră domnea aceeaşi

86

linişte. Perdelele fluturară către mine, apoi se retraseră cu un freamăt. Blugii zăceau grămadă pe covor.

— Lefty? Hey, Lefty? am strigat eu cu voce tremurătoare.

Niciun răspuns.

— Lefty? Eşti aici?

Nimic!

Lefty dispăruse.

17

— Lefty? vocea mea era slabă şi tremurătoare.

Nu era acolo. Nu era un joc. Dispăruse.

Fără să mai stau pe gânduri, am ieşit în fugă din cameră şi am urcat în pod. Picioarele mele goale răsunau cu zgomot pe treptele de lemn. Inima îmi bătea să-mi sară din piept.

Imediat ce am pus piciorul în podul fierbinte, am simţit cum mă inundă un val de frică. Dacă Lefty a dispărut pentru totdeauna? Am intrat repede în cămăruţă, cu un ţipăt de groază. Lumina puternică reflectată în oglindă îmi scânteia în ochi. Ferindu-mi ochii cu mâna, m-am dus la oglindă şi am tras de sfoară. Lumina se stinse imediat.

— Lefty? am strigat eu plin de nelinişte.
Niciun răspuns.
— Lefty? Eşti aici? Mă auzi?
Frica parcă mă sugruma de-acum. Gâfâiam, abia reuşind să vorbesc.
— Lefty?
— Hei, Max! Sunt aici!
Vocea fratelui meu venea chiar de lângă mine.
Eram atât de fericit să îl aud; m-am întors şi l-am îmbrăţişat, cu toate că nu îl vedeam.
— Sunt bine, spuse el, surprins de emoţia mea.

88

— Pe cuvânt, Max! Sunt bine.
Dură câteva minute până când apăru.
— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, privindu-l din cap până în picioare, de parcă nu l-aş fi văzut de luni întregi. Făceai pe nebunul la mine în cameră şi deodată ai dispărut.
— Sunt bine, insistă el, dând din umeri.
— Dar unde ai plecat?
— Aici, sus, repetă el.
— Dar, Lefty!
Ceva era diferit la el. Nu puteam să spun exact ce. Dar, uitându-mă la faţa lui, îmi dădeam seama că e ceva ciudat.
— Nu te mai holba aşa la mine, Max! Mă împinse într-o parte: Sunt bine. Pe cuvânt!
Începu să ţopăie, îndreptându-se către scară.
— Dar, Lefty… am spus eu ducându-mă după el.
— Fără întrebări. Da? Mă simt bine.
— Nu te mai apropia de oglindă, i-am zis cu asprime. Mă auzi?
Începu să coboare scările.
— Vorbesc serios, Lefty. Nu te mai face invizibil!
— Bine, bine, mă repezi el. Nu o să mai fac.
Am verificat dacă avea degetele încrucişate. De data asta nu.
Mama ne aştepta în hol.
— Deci, acolo eraţi, spuse ea nervoasă. Max, nu eşti

îmbrăcat!

— O să mă grăbesc, am zis şi am luat-o la goană către camera mea.

— Lefty, ce ţi-ai făcut la pâr? am auzit-o pe mama întrebându-l pe fratele meu. L-ai pieptănat altfel sau ce?

89

— Nu, zise Lefty. Este la fel, mamă. Pe cuvânt. Poate ochii tăi sunt diferiţi.

— Nu mai face pe deşteptul şi coboară imediat, îi spuse mama.

Ceva era ciudat la Lefty. Până şi mama observase. Dar nu îmi dădeam seama ce.

După ce mi-am luat blugii de jos şi i-am îmbrăcat, am început să mă simt puţin mai bine. Fusesem atât de îngrozit, îngrozit că i se întâmplase ceva teribil fratelui meu. Îngrozit că dispăruse pentru totdeauna, că nu o să îl mai văd niciodată.

Şi totul din cauza acelei oglinzi stupide.

Totul pentru că era atât de palpitant să te faci invizibil.

Dintr-odată gândul mi-a fugit la Erin, la April şi la Zack.

Erau atât de încântaţi de marea întrecere de miercuri. Până şi April voia să se facă invizibilă.

„Nu! mi-am spus. Trebuie să îi chem. Trebuie să le spun. M-am hotărât! Gata cu oglinda! Gata cu jocul ăsta de-a Omul Invizibil. O să le dau telefon când mă întorc de la Springfield. Şi o să le spun că întrecerea s-a anulat.”

M-am aşezat pe pat ca să îmi leg adidaşii.

„Of! mi-am spus. Parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă!”

Şi aşa şi era. Decizia de a nu mai folosi niciodată oglinda mă făcea să mă simt mult, mult mai bine. Parcă începea să mă lase şi frica.

Nici nu bănuiam eu că aveau să se petreacă nişte lucruri cu mult mai îngrozitoare.

18

Închipuiţi-vă ce surpriza am avut când miercuri dimineaţă Zack, Erin şi April au apărut la uşa mea.

— V-am spus că întrecerea s-a anulat, am bâguit eu uimit, holbându-mă la ei din uşă.

— Dar Lefty ne-a dat telefon, zise Erin. Ne-a spus că te-ai răzgândit.

Ceilalţi doi confirmară. Am rămas cu gura căscată. Ei dădură din cap.

— Ieri ne-a sunat, spuse April.

— Dar Lefty nici măcar nu e acasă acum, le-am spus în timp ce intrau. Este pe teren şi joacă *softball* cu nişte prieteni.

— Cine e? strigă mama mea.

Veni pe hol, ştergându-şi mâinile cu un prosop de vase. Îi văzu pe prietenii mei, apoi se întoarse către mine, cu o expresie de uimire pe faţă.

— Max, credeam că o să mă ajuţi în pivniţă. Nu ştiam că ţi-ai făcut planuri cu Zack, Erin şi April.

— Nu mi-am făcut, am replicat eu şovăitor. Lefty...

— Am trecut şi noi pe-aici, să vedem ce face, îi spuse Zack mamei mele, sărindu-mi în ajutor.

— Max, dacă ai treabă, noi putem să plecăm, spuse Erin.

91

— Nu, e în regulă, le spuse mama. Oricum, Max se gândea că o să se plictisească. E bine că aţi apărut, spuse şi dispăru în bucătărie.

De îndată ce plecă, cei trei se năpustiră pur şi simplu asupra mea.

— Sus! strigă Zack nerăbdător, făcând semn cu mâna către scară.

— Ne facem invizibili! spuse Erin în şoaptă.

— Eu trebuie să fiu prima, pentru că nu am mai fost invizibilă, spuse April.

Am încercat să discut cu ei, dar ei reprezentau majoritatea.

— Bine, bine, am zis nemulţumit. Tocmai mă duceam după ei pe scară când am auzit un râcâit la uşă.

Un zgomot familiar. Era Whitey, care se întorsese de la plimbarea lui matinală. Am împins uşa şi Whitey a intrat, dând din coadă. Tâmpitul avea nişte coji prinse de coadă. L-am urmărit până în bucătărie şi am reuşit să îl ţin nemişcat şi să i le scot. Când am ajuns sus, April stătea deja în faţa oglinzii, iar Zack stătea lângă ea, pregătit să tragă de sfoară.

— Staţi! am strigat eu.

Ei se întoarseră către mine. April părea speriată.

— Trebuie să fac asta acum, cât am curaj, îmi explică ea.

— Eu cred că ar trebui să stabilim clar regulile, am zis cu fermitate. Oglinda asta nu e o jucărie, şi...

— Ştim, ştim, mă întrerupse Zack, rânjind. Hai, Max! Fără predici astăzi, da? Ştim că eşti nervos pentru că o să pierzi. Dar ăsta nu este un motiv...

92

— Eu nu vreau să mă întrec, spuse April, nervoasă. Eu vreau doar să văd cum e să fii invizibil. Numai un minut. Apoi vreau să mă întorc.

— Ei bine, eu vreau să stabilesc recordul mondial, se lăudă Zack, sprijinindu-se de rama oglinzii.

— Şi eu, zise Erin.

— Nu cred că este o idee bună, le-am spus, privindu-mi imaginea reflectată în oglindă. Ar trebui să rămânem invizibili pentru puţin timp. Este prea periculos să...

— Eşti un papâ-lapte! declară Zack, clătinând din cap.

— O să fim atenţi, Max! zise Erin.

— Am o presimţire urâtă, le-am spus.

Părul îmi stătea zburlit la spate. M-am apropiat de oglindă, ca să văd mai bine şi l-am netezit cu mâna.

— Cred că ar trebui să ne facem invizibili toţi în acelaşi timp, spuse Zack, cu ochii sclipind de nerăbdare. Şi după aceea am putea să ne ducem pe teren şi să-i tragem o sperietură fratelui tău!

Toată lumea râse, în afară de April.

— Eu vreau să încerc numai un minut, insistă ea. Atât!

— Mai întâi ne întrecem, îi zise Erin lui Zack. Apoi ieşim şi speriem lumea.

— Da. Exact! exclamă Zack.

Am decis să renunţ. N-avea niciun sens să încerc să îi conving pe Zack şi pe Erin. Erau prea obsedaţi de întrecerea asta.

— Bine, hai să terminăm odată, le-am zis.

— Dar eu sunt prima, zise April, întorcându-se către oglindă.

Zack întinse din nou mâna la sfoară.

93

— Gata? La trei, adăugă.

M-am întors către uşă chiar în momentul în care intră Whitey, cu nasul în podea, mirosind, şi cu coada ridicată.

— Whitey, ce cauţi aici? l-am întrebat.

Nu îmi dădu nicio atenţie, continuând să miroasă de zor.

— Unu... doi... începu Zack.

— Când spun gata, mă aduci înapoi. Da? întrebă April, stând ţeapănă, uitându-se fix în oglindă. Fără glume, Zack!

— Fără glume, replică Zack serios. În secunda în care vrei să te întorci, eu stâng lumina.

— Bine, spuse April încet.

Zack începu să numere din nou: Unu... doi... trei!

Chiar în clipa în care spuse trei şi trase de sfoară, Whitey se duse lângă April.

Lumina se aprinse.

— Whitey! am ţipat. Stai!

Dar era prea târziu.

Surprins, câinele scheună şi dispăru împreună cu April.

19

— Câinele! strigă Erin.

— Hei, am dispărut! Sunt invizibilă! exclamă April în acelaşi moment.

Auzeam scheunatul lui Whitey. Părea foarte speriat.

— Trage de sfoară! i-am strigat eu lui Zack.

— Nu încă! protestă April.

— Trage! am insistat eu.

Zack trase de sfoară. Lumina se stinse. April reapăru prima, cu o faţă furioasă.

Whitey reapăru şi el şi căzu în bot. Se ridică repede cu un salt, dar labele îi tremurau.

Era atât de amuzant, încât am început toţi să ridem!

— Ce se întâmplă acolo? glasul mamei – care se afla jos lângă scară – ne făcu pe toţi să tăcem brusc. Ce faceţi?

— Nimic, mamă, am răspuns eu repede, făcându-le semn prietenilor mei să nu zică nimic. Stăm şi noi pe-aici.

— Nu înţeleg ce este atât e interesant în podul acela plin de praf! strigă ea.

Mi-am încrucişat degetele în speranţa că nu va urca la noi.

— Ne place aici, i-am zis eu.

95

Nu era o explicaţie prea inspirată, dar era singurul lucru care îmi venise în minte.

Whitey, care îşi redobândise echilibrul, alergă la scară. Începu să coboare ţăcănind cu ghearele pe treptele de lemn.

— Nu a fost corect! se plânse April, după ce mama şi Whitey au plecat. N-am stat mai deloc.

— Cred că ar trebui să plecăm de-aici, am propus eu. Vedeţi cât este de riscant! Nu putem şti niciodată ce o să se întâmple.

— Păi ăsta e tot hazul! insistă Erin.

— Mai vreau o dată, zise April.

Ne-am certat vreo zece minute. Încă o dată, am pierdut.

Era timpul să începem întrecerea. Erin era prima.

— Recordul este de zece minute, o atenţionă Zack.

— Nicio problemă, zise Erin, strâmbându-se în oglindă. Zece minute e un fleac.

April îşi reluă poziţia, aşezată pe podea, cu spatele rezemat de perete, atentă la ceas. Căzusem de acord să mai încerce o dată după ce se temina întrecerea. După ce se termina…

Stăteam acolo, privind-o pe Erin care se pregătea şi îmi doream din tot sufletul ca întrecerea să se fi terminat deja. Mi-era frig. Aveam o senzaţie apăsătoare de spaimă.

„Te rog, te rog, m-am rugat eu în gând, fă să decurgă totul bine!”

Zack trase de sfoară.

Erin se făcu nevăzută imediat ce lumina se aprinse.

April se uită la ceas.

96

Zack se dădu un pas în spate şi îşi încrucişa mâinile la piept. Ochii îi străluceau.

— Cum arăt? glumi Erin.

— Mai bine ca niciodată, îi răspunse Zack în glumă.

— Îmi place cum ţi-ai aranjat părul, o tachină April, ridicându-şi privirea de la ceas.

Până şi April glumea şi se distra. De ce nu puteam să mă relaxez şi eu? De ce dintr-odată mă apucase frica?

— Te simţi bine? am întrebat-o eu pe Erin. De-abia putusem să pronunţ cuvintele.

— Perfect, răspunse Erin.

Îi auzeam paşii prin cameră.

— Dacă începi să te simţi ciudat, spune: „gata” şi Zack o să tragă de sfoară, am zis.

— Ştiu, spuse ea cu nerăbdare. Dar nu o să fiu gata să mă întorc până când nu depăşesc recordul.

— După tine urmez eu, îi spuse Zack lui Erin, ţinând mâinile în aceeaşi poziţie. Aşa că recordul tău nu o să ţină prea mult.

Deodată, Zack îşi desfăcu braţele. Începu să îşi agite mâinile prin aer, apoi să-şi dea palme peste faţă.

— Au! Termină, Erin! urlă el, zbătându-se. Lasă-mă!

Erin începu să râdă. Zack îşi mai dădu câteva palme, după care reuşi, în sfârşit, să scape din strânsoarea ei.

— Un minut, anunţă April din spatele nostru.

— Au! M-ai lovit! spuse Zack, încruntându-se furios şi frecându-şi obrajii roşii.

Râsul lui Erin se auzi din nou.

— Te simţi bine în continuare? am întrebat, aruncând o privire în oglindă.

97

— Perfect! Nu-ţi mai face atâtea griji, Max, mă dojeni Erin.

Dintr-odată m-am pomenit cu tricoul ridicat. Erin râse din nou.

— Termină! am ţipat eu, învârtindu-mă.

— Două minute, anunţă April.

Am auzit scara scârţâind. După câteva secunde Whitey îşi vârî capul înăuntru. De data asta se opri la uşă şi se uită în cameră, fără să intre.

— Du-te jos, i-am strigat. Hai, jos!

Se uită la mine, de parcă s-ar fi gândit la ceea ce îi cerusem să facă. Dar nu se mişcă de lângă uşă.

Nu voiam să mai risc să vină prea aproape de oglindă. Aşa că l-am luat de zgardă şi l-am dus pe scări. După o vreme a înţeles că trebuia să *coboare!*

Când m-am întors în cămăruţă, April tocmai anunţa că s-au scurs patru minute. Zack se plimba plin de nerăbdare prin faţa oglinzii. Cred că de-abia aştepta să îi vină rândul.

M-am pomenit gândindu-mă la Lefty. Lefty ştia că eu îi sunasem pe toţi şi că anulasem întrecerea. Atunci de ce le telefonase el şi le spusese că mă răzgândisem?

M-am gândit că era doar una din glumele lui.

Trebuia să i-o plătesc în vreun fel.

Ceva cu adevărat răutăcios…

— Opt minute, spuse April, întinzându-se.

— Destul de bine, îi spuse Zack lui Erin. Eşti sigură că nu vrei să renunţi acum? Nu ai cum să câştigi. De ce să nu câştigăm nişte timp?

— Eşti bine? am întrebat eu neliniştit.

Niciun răspuns.

98

— Erin? am strigat-o eu, uitându-mă în jurul meu, de parcă aş fi putut s-o zăresc. Te simţi bine?

Niciun răspuns.

— Erin, fără glume! Nu e amuzant! am ţipat.

— Da. Răspunde! îi ceru Zack.

Niciun răspuns.

Uitându-mă în oglindă, am văzut reflexia lui April, care

părea de-a dreptul înspăimântată.

— Erin a dispărut, murmură ea, îngrozită.

20

— Erin, unde eşti? am strigat eu.

Văzând că nu răspunde, am alergat spre sfoara cate atârna şi, chiar în momentul când am pus mâna pe ea, am auzit paşi în pod. Câteva secunde mai târziu, o cutie de Cola intră pe uşă, plutind în aer.

— V-a fost dor de mine? ne întrebă veselă Erin.

— Ne-ai speriat de moarte! am ţipat eu, cu voce piţigăiată.

Erin râse:

— Nu credeam că vă pasă.

— Nu a fost amuzant, Erin, spuse Zack cu asprime. Pentru prima dată era şi el de acord cu mine: Chiar ne-ai speriat!

— Mi s-a făcut sete, replică Erin.

Cutia de Cola se ridică într-o parte şi lichidul începu să curgă. Băutura dispăru brusc, îndată ce ajunse la gura lui Erin.

— Se pare că atunci când eşti invizibil ţi se face o sete grozavă, explică Erin. Aşa că m-am furişat jos şi mi-am luat o Cola.

— Dar ar fi trebuit să ne spui, o dojeni April, cu ochii din nou la ceas. Nouă minute.

— Nu trebuia să te duci jos, am zis eu, îngrijorat. Dacă te vedea mama?

— Mă... *vedea?*

100

— Ştii ce vreau să spun, am mormăit eu.

Erin râse. Mie nu mi se părea amuzant.

De ce eram singurul care lua lucrurile în serios?

Erin depăşi recordul lui Lefty şi continuă. Când April anunţă douăsprezece minute, Zack o întrebă pe Erin dacă vrea să se întoarcă.

Niciun răspuns.

— Erin? Iar îţi baţi joc de noi? am întrebat.

Niciun răspuns.

Simţeam cum mi se strânge stomacul de frică. M-am dus şi am tras de sfoară. Mâna îmi tremura. Mă rugam în gând ca Erin să se întoarcă cu bine.

Lumina se stinse. Toţi trei aşteptam încordaţi întoarcerea lui Erin.

După un timp, care nouă ni se păru o eternitate, Erin redeveni vizibilă. Se întoarse către noi, cu un zâmbet triumfător pe faţă.

— Noua campioană! exclamă ea, ridicându-şi pumnii în semn de victorie.

— Eşti bine? am întrebat-o eu, neputând să scap de sentimentul de spaimă care mă stăpânea.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Perfect, prâpăstiosule!

Şi începu să meargă cu paşi şovăitori.

Am privit-o cu atenţie. Parcă era uşor schimbată.

Arăta foarte bine. Nu era palidă şi nu părea că se simte rău. Dar ceva *era* schimbat. Zâmbetul? Părul? Aş fi vrut să îmi dau seama ce.

— Max, trage de sfoară! Vocea nerăbdătoare a lui Zack îmi întrerupse brusc şirul gândurilor:

— Hai, omule! Vreau să rămân nevăzut *cincisprezece* minute.

101

— Bine. Pregăteşte-te, i-am zis, punând mâna pe sfoară şi aruncându-i o privire lui Erin.

Ea îmi răspunse printr-un zâmbet liniştitor.

Dar zâmbetul ei părea oarecum… diferit.

Oarecum. În ce fel însă?

Am tras de sfoară. Zack dispăru imediat ce lumina puternică fulgeră în cămăruţă.

— Întoarcerea Omului Invizibil! ţipă el cu voce groasă.

— Nu mai ţipa şi tu atât de taxe! l-am mustrat eu. O să te audă mama.

Erin se aşezase jos lângă April. M-am dus la ea şi am

întrebat-o:

— Sigur eşti bine? Nu te simţi ciudat, nu eşti ameţită?

Ea dădu din cap în semn că nu:

— Nu! Pe cuvânt! De ce nu mă crezi, Max?

Mă uitam la ea, încercând să realizez ce se schimbase. Ce mister! Nu reuşeam să îl dezleg.

— Dar de ce nu mi-ai răspuns când te-am strigat? am întrebat-o.

— Ce? O expresie de nedumerire îi apăru pe faţă: Când?

— Când erai aproape de douăsprezece minute, i-am zis. Şi eu, şi Zack te-am strigat. Dar nu ne-ai răspuns.

Erin căzu pe gânduri.

— Cred că nu v-am auzit, spuse ea după o vreme. Dar sunt bine, Max. Pe cuvânt. Mă simt minunat. A fost super!

M-am aşezat şi eu lângă fete, cu spatele rezemat de perete, aşteptând să se termine încercarea lui Zack.

102

— Să ştii că vorbesc serios. Nu stinge lumina înainte de cincisprezece minute, mi-a reamintit el.

Apoi îmi ciufuli părul, ridicându-l în sus.

Fetele chicotiră.

A trebuit să mă ridic, să mă duc la oglindă şi să îl pieptăn din nou. Nu ştiu de ce oamenilor li se pare atât de amuzant părul nepieptănat! Chiar nu înţeleg!

— Hei, veniţi după mine. Am o idee, spuse Zack.

Vocea lui se auzea acum de lângă uşă.

— Stai! l-am strigat eu, dar deja adidaşii lui tropăiau pe scară.

— Veniţi cu mine afară, ne strigă în timp ce cobora.

— Zack, nu! l-am rugat eu. Nu face asta!

Dar n-aveam nicio şansă.

Câteva secunde mai târziu, am ieşit pe uşa din spate, urmându-l pe prietenul nostru invizibil către curtea din spate a vecinului nostru, domnul Evander.

„O să dăm de bucluc, m-am gândit eu supărat. Mare bucluc!”

Eu, Erin şi April ne-am ascuns în spatele gardului viu care

separa cele două curţi. Ca de obicei, domnul Evander era în grădina lui de roşii, aplecat, trăgând de buruieni, cu burta lui mare atârnând sub tricou şi cu chelia strălucind în soare.

„Ce are Zack de gând să facă?” m-am întrebat, ţinându-mi respiraţia, speriat, simţindu-mi tot corpul ca de plumb.

Şi, chiar în acel moment, trei roşii se ridicară de la pământ. Plutiră puţin, apoi se apropiară în zbor de domnul Evander.

„Oh, nu, mi-am spus, cu un geamăt surd. Te rog, Zack. Nu face asta!”

103

Eu, Erin şi April ne îngrămădeam în spatele tufişului, holbându-ne, fără să ne vină să credem, la cele trei roşii care începuseră să se mişte repede în cerc. Zack cel invizibil începuse să jongleze cu ele. Ca de obicei, se dădea în spectacol. Mereu se lăuda cu faptul că el putea să facă jonglerii, iar noi, nu.

Îi luă ceva timp domnului Evander până să observe. Dar în momentul în care văzu cele trei roşii învârtindu-se în aer, la câţiva metri în faţa lui, se înroşi ca un rac la faţă şi făcu ochii cât cepele.

— Oh! ţipă el.

Buruienile îi căzură din mâini. Şi rămase încremenit, holbându-se la roşiile care dansau în aer.

Zack începu să arunce roşiile mai sus. April şi Erin îşi puseseră mâinile la gură, neputându-şi stăpâni râsul. Giumbuşlucurile lui Zack li se păreau foarte amuzante. Dar eu nu voiam decât să îl duc pe Zack înapoi în pod.

— Hei, Mary! Mary! începu domnul Evander să îşi strige soţia. Mary, vino încoace! *Trebuie* să vezi asta! Mary!

Câteva secunde mai târziu, soţia sa veni aleigând în grădină, cu o expresie de frică întipărită pe faţă:

— Mike, ce s-a întâmplat? Ce *s-a întâmplat?*

— Uită-te la roşiile astea care se rotesc în aer! strigă domnul Evander, făcându-i semn să se grăbească.

Zack lăsă să-i cadă roşiile pe pământ.

— Unde? întrebă doamna Evander cu sufletul la gură, fugind cât putea de repede.

— Acolo. Uite! îi arătă domnul Evander.

— Nu văd nicio roşie, zise doamna Evander, oprindu-se în faţa soţului său, gâfâind din greu.

— Da! Se învârtesc. Se…

104

— Roşiile acelea? întrebă doamna Evander, arătând cu mâna către cele trei roşii de pe pământ.

— Păi… da. Se roteau cu repeziciune şi…

Domnul Evander părea de-a dreptul buimăcit; se scărpina la ceafă.

— Mike, de când stai cu capul descoperit în soare? îl dojeni soţia sa. Nu ţi-am spus să îţi pui o şapcă?

— Ăăă… Vin şi eu în câteva minute, zise încet domnul Evander, uitându-se la cele trei roşii.

Imediat ce doamna Evander se întoarse cu spatele şi începu să meargă către casă, cele trei roşii se ridicară de la pământ şi începură din nou să se mişte în aer.

— Mary, uită-te! ţipă domnul Evander. Uită-te, repede! Iar se întâmplă!

Zack lăsă din nou roşiile să cadă.

Doamna Evander întoarse capul şi se uită în direcţia indicată de soţul ei.

— Mike, mai bine vii cu mine *acum,* insistă ea.

Se duse la el repede, îl luă de braţ şi îl trase după ea. Săracul om părea năucit; rămase cu privirea la cele trei roşii, scârpinându-se încă la ceafă, în timp ce soţia sa îl trăgea către casă.

— Hei, e nemaipomenit! ţipă Zack, chiar lângă mine. Erin şi April izbucniră în hohote de râs. Trebuie să recunosc că era destul de amuzant. Am râs o vreme, după care ne-am furişat înapoi în casă şi apoi în pod.

Ajunşi în cămăruţa din pod ne-am pus din nou pe râs. Zack se lăuda că este primul jongler invizibil din lume.

După aproape douăsprezece minute, Zack nu ne mai răspunse.

Aşa cum se întâmplase şi cu Erin!

105

Toţi trei îl strigam întruna.

Linişte.

Zack nu răspundea.

— O să îl aduc înapoi, am zis, cuprins din nou de frică, alergând la sfoară.

— Aşteaptă, spuse Erin, oprindu-mă.

— Ce? De ce? am întrebat-o dând-o la o parte.

— A spus să aştepţi cincisprezece minute, ştii doar, motivă ea.

— Erin, dar a dispărut *complet!* am ţipat eu.

— Dar o să se supere, mai spuse Erin.

— Eu zic să îl aduci înapoi, interveni April îngrijorată.

— Mai lasă-l încă trei minute, insistă Erin.

— Nu, am zis şi am tras de sfoară.

Lumina se stinse.

După câteva minute imaginea lui pâlpâi şi Zack se întoarse. Ne zâmbi.

— Cât timp? întrebă el imediat întorcându-se către April.

— Treisprezece minute şi douăzeci de secunde, îi spuse ea.

Zâmbetul i se lărgi:

— Noul campion!

— Eşti bine? Nu ne-ai răspuns, i-am zis, studiindu-i faţa.

— Sunt bine. Nu am auzit când m-aţi strigat. Dar sunt bine.

Şi Zack arăta altfel. Avea ceva diferit. Dar ce anume anume?

— Ai vreo problemă, Max? întrebă el. De ce te uiţi la mine de parcă aş fi un extraterestru?

— Părul tău, am zis, studiindu-l. Aşa era şi înainte?

106

— Ce? Ce tot spui? Ai luat-o razna? întrebă Zack, dându-şi ochii peste cap.

— Părul tău arăta la fel şi înainte? am repetat eu. Tăiat scurt în partea dreaptă şi lung în stânga? Nu era invers?

— Te-ai zăpăcit, Max, spuse el rânjind. Părul meu este la fel ca întotdeauna. Ai stat prea mult cu ochii în oglinda aia.

Puteam să jur că părul lui fusese scurt în partea stângă şi

lung în dreapta. Dar presupun că Zack ştia mai bine.

— Ai de gând să te duci? întrebă Erin, venind cu un salt în spatele meu.

Am clătinat din cap.

— Nu, chiar nu am chef, le-am spus eu sincer. Haideţi să îl declarăm pe Zack învingător şi să ieşim de aici.

— În niciun caz! strigară într-un glas Erin şi Zack.

— Trebuie să încerci, insistă Zack.

— Nu ceda, Max! Poţi să îl baţi pe Zack. Ştiu că poţi, adăugă Erin.

Amândoi mă împinseră către oglindă.

Am încercat să mă dau înapoi. Dar ei mă ţineau, practic, în locul acela.

— Nu. Serios, le-am zis. Zack poate să fie învingătorul. Eu...

— Hai, Max! mă îndemnă Erin. Pariez pe tine!

— Da. Hai! repetă Zack, dându-mi o palmă, de încurajare, pe umăr.

— Nu! Te rog, am spus.

Dar Zack ridică cealaltă mână şi trase de sfoară.

21

— Te rog, trage de sfoară! am strigat eu.

Nimeni nu părea că mă aude.

— Stăm şi noi pe-aici, îi spuse Zack mamei mele.

— Dar unde e Max? am auzit-o pe mama întrebând. Cum aţi găsit cămăruţa asta? Ce faceţi aici? Vocea ei suna de parcă ar fi venit de sub apă, de departe, de foarte departe.

Întreaga încăpere începu să pâlpâie în lumină. Mă ţineam strâns de rama oglinzii, chinuindu-mă să rămân cu picioarele pe podea.

— Mă auziţi? am strigat. Vă rog, trageţi de sfoară! Aduceţi-mă înapoi!

Nu erau decât nişte umbre fumurii în valurile de lumină care se rostogoleau. Nu păreau să mă audă.

În timp ce eu mă ţineam strâns de ramă, o umbră se apropie de oglindă. Mama! Făcu vreo câţiva paşi pe lângă ea,

admirând-o.

— Nu-mi vine să cred că nu am ştiut niciodată de camera asta. De unde o fi oglinda asta? întrebă ea.

Stătea atât de aproape de mine! Toţi stăteau aproape. Erau atât de aproape şi totuşi atât de departe în acelaşi timp.

— Vă rog, aduceţi-mă înapoi! am ţipat.

108

şi felul în care îmi privesc prietenii! Poate că totul e doar în mintea mea.”

— Doua minute, anunţă April.

— Ai de gând să stai acolo? mă întrebă Erin, uitându-se în oglindă. Nu vrei să te mişti, să faci ceva, Max?

— Nu. Nu cred, am zis. Chiar nu cred că aş vrea să fac ceva. O să aştept până trece timpul.

— Vrei să renunţi acum? întrebă Zack, rânjind către locul în care credea că mă aflu.

Am clătinat din cap. Şi mi-am dat seama că nu putea să mă vadă nimeni.

— Nu, aş putea tot atât de bine să merg mai departe, am spus. Din moment ce sunt aici, aş putea să te pun într-o postură proastă, Zack!

El râse dispreţuitor.

— Nu ai cum să stai mai mult de treisprezece minute şi douăzeci de secunde, spuse, sigur pe el. N-ai cum.

— Auzi, ştii ce? i-am spus eu, enervat de tonul lui îngâmfat. O să stau aici până când o să-ţi bat recordul.

Şi exact asta am făcut. Am rămas pe loc, rezemat de rama oglinzii, în timp ce April număra minutele. M-am simţit bine până în cel de-al unsprezecelea minut anunţat de April. Apoi, dintr-odată, au început să mă doară ochii din cauza luminii.

Am închis ochii, dar asta nu m-a ajutat. Lumina devenea din ce în ce mai intensă, mai necruţătoare. Părea că mătură în jurul meu, că mă împresoară, că mă strânge.

109

Apoi am început să mă simt ameţit şi uşor. De parcă eram pe punctul de a-mi lua zborul, deşi ştiam că nu mă mişcam

din loc.

— Hei! i-am strigat eu. Cred că îmi ajunge.

Vocea îmi sună, până şi mie, atât de slabă, atât de îndepărtată…

Lumina se învolbura în jurul meu. Mă simţeam din ce în ce mai uşor, atât de uşor, încât în curând am început să mă zbat ca să îmi ţin picioarele pe podea, ca să nu încep să plutesc.

Am ţipat! Brusc, mă cuprinsese panica.

O panică rece.

— Zack, adu-mă înapoi! am strigat.

— Bine, Max! Nicio problemă, l-am auzit pe Zack.

Părea atât de departe!

Mă chinuiam să îl văd prin lumina aceea orbitoare, galbenă. Era o siluetă întunecată dincolo de zidul de lumină, o siluetă întunecată care se mişca repede către oglindă.

— Max, acum te aduc înapoi. Rezistă, l-am auzit pe Zack.

Lumina străluci şi mai intens. Mă dureau atât de tare ochii! Deşi îi ţineam închişi, tot mă dureau.

— Zack, trage de sfoară! am ţipat.

Am deschis ochii şi am văzut umbra lui neclară întinzându-se către sfoară.

„Trage, trage, *trage!”* l-am rugat eu în gând.

Ştiam că într-o secundă lumina se va stinge. Şi că o să fiu în siguranţă.

O secunda.

„Trage odată! Trage, trage, *trage,* Zack!”

110

Zack ridică mâna şi apucă sfoara. Apoi în cameră se auzi o altă voce. O voce nouă. O voce mirată.

— Hei! Ce se întâmplă aici? Ce faceţi aici, copii? Umbra neclară a lui Zack scăpă sfoara şi se îndepărtă fără să mai tragă de ea.

Mama apăruse pe neaşteptate în cameră.

22

O clipă m-am uitat în oglindă, aşteptând să îmi dispară din ochi lumina aceea orbitoare. De fiecare dată acelaşi şoc. Prima clipă, când îţi dispărea imaginea. Când te uitai spre locul în care ştiai că stai şi îţi dădeai seama că te uiţi prin tine!

— Cum te simţi, Max? Cum te simţi? întrebă Erin, imitându-mă.

— Erin, ce ai? am zis nervos.

De obicei Erin nu era atât de sarcastică.

— Să vezi şi tu cum e să te bată cineva la cap, replică ea, rânjind.

Zâmbetul ei nu mi se părea obişnuit, parcă era strâmb.

— Crezi că poţi să îmi depăşeşti recordul? mă întrebă Zack.

— Nu ştiu. Poate, am răspuns eu nesigur.

Zack se duse în faţa oglinzii şi îşi studie reflexia. Privindu-l, am avut o senzaţie bizară. Nu pot s-o explic. Nu îl mai văzusem niciodată pe Zack admirându-se în oglindă.

Ceva era schimbat. Ştiam asta. Dar nu puteam să-mi dau seama ce anume.

„Poate că sunt eu prea tulburat, mi-am spus. Sunt atât de tensionat! Poate că asta îmi influenţează până

112

Am aşteptat un răspuns. Dar vocile se stinseră. Umbrele nu mai erau acum decât nişte pete mişcătoare şi sclipitoare. Încercam să ajung la ele, dar erau prea departe.

Am luat mâna de pe ramă şi am început să plutesc.

— Mamă, sunt chiar aici. Nu mă auzi? Nu poţi *să faci* ceva?

Atât de uşor, de lipsit de greutate pluteam în faţa oglinzii. Picioarele mi se desprinseseră de podea. Nu puteam să le văd, din cauza luminii orbitoare. Am ajuns în faţa geamului oglinzii, sub lumină. Simţeam cum lumina mă trage mai aproape. Mai aproape. Până când mă trase chiar în oglindă. Ştiam că mă aflu înăuntrul oglinzii. Prins în vârtejul unui amestec de culori sclipitoare. De forme care scânteiau şi se amestecau între ele. Şi am plutit printre cioburile de lumină şi

culori, am plutit în tăcere departe de prieteni, departe de mama, departe de cămăruţa din pod.

În... mijlocul oglinzii.

În mijlocul unei lumi unduitoare, de lumini şi de culori.

— Ajutor! am ţipat eu.

Dar vocea mi se pierdea în ceaţa culorilor atât de schimbătoare.

— Aduceţi-mă înapoi! Luaţi-mă de-aici!

Aproape că nici nu-mi auzeam vocea. Pluteam către adâncurile acestei lumi scânteietoare. Adânc în oglindă. Şi mai adânc.

În locul culorilor vedeam acum forme cenuşii şi negre. Era atât de rece aici! Rece ca gheaţa. Pluteam mai departe către adâncuri şi cenuşiul începuse şi el să

113

se estompeze. Lumea oglinzii devenise albă acum. Alb pur peste tot. Alb fără umbre, cel puţin aşa îl vedeam.

Am privit drept înainte, renunţând să mai strig, prea speriat ca să mai strig, năucit de universul acela ivoriu şi rece în care intrasem.

— Bună, Max! spuse o voce familiară.

— Ohh! am ţipat eu, dându-mi seama că nu sunt singur.

23

Am ţipat îngrozit. Încercam să articulez cuvinte, dar creierul meu părea paralizat. Silueta se apropia repede, în tăcere, înaintând prin lumea aceea albă şi rece a oglinzii. Îmi zâmbi, un zâmbet sinistru, familiar.

— Tu! am reuşit eu să articulez.

Se opri la câţiva centimetri de mine. Mă holbam la el fără să-mi vină să cred. Mă uitam la... mine. Mie! *Mie* îmi zâmbeam. Un zâmbet rece ca sticla din jurul nostru.

— Nu te speria, zise el. Sunt imaginea ta din oglindă.

— Nu!

Ochii săi – *ochii mei* – mă examinau lacomi, asemenea unui

câine care se uită la un os. Zâmbetul i se lărgi în momentul în care eu am ţipat, înfricoşat.

— Te aşteptam, spuse, fixându-mă cu privirea.

— Nu! am repetat eu şi m-am întors cu spatele la el.

Ştiam că trebuie să plec de-acolo. Am început să alerg. Dar m-am oprit brusc când am zărit chipurile din faţa mea. Chipuri deformate, feţe triste, zeci şi zeci, cu urechi enorme, până la pământ, şi guri mici, strânse, triste.

115

Feţele păreau că plutesc chiar deasupra capului meu. Ochi holbaţi care mă priveau, guri micuţe care se mişcau cu repeziciune strigându-mă parcă, atenţionându-mă, spunându-mi să plec de-acolo.

Cine erau toţi aceşti oameni, toate aceste feţe?

De ce erau *înăuntrul* oglinzii, împreună cu mine? De ce imaginile lor deformate, chinuite revelau atât de multă tristeţe şi durere?

— Nu!

Am simţit că mi se taie răsuflarea Am avut impresia că recunosc două dintre feţele care pluteau; gurile lor se mişcau cu iuţeală, iar sprâncenele neliniştite se ridicau şi se lăsau în jos cu repeziciune. Erin şi Zack? Nu! Era imposibil, nu-i? Le-am privit cu atenţie. De ce vorbeau cu atâta disperare? Ce încercau să îmi spună?

— Ajutor! am strigat.

Dar ei nu mă auzeau.

Feţele acelea, zeci şi zeci plutind în jurul meu...

— Ajutaţi-mă, vă rog!

Şi atunci am simţit că sunt tras. M-am uitat în ochii imaginii mele din oglindă, care mă luase de umeri, ţinându-mă în loc.

— Tu *nu* pleci, îmi zise.

Ecoul vocii sale netulburate răsună în liniştea care domnea în lumea oglinzii.

M-am zbătut ca să mă eliberez, dar mă ţinea cu putere.

— Eu o să plec, îmi spuse. Aştept de atâta timp! De când ai aprins lumina. Şi acum o să ies de aici şi o să mă alătur celorlaţi.

— Celorlaţi? am strigat eu.

116

— Prietenii tăi au cedat repede, zise. Nu au rezistat. Aşa că au făcut schimbul. Şi acum şi eu o să îţi iau locul ţie.

— Nu! am urlat eu şi ecoul ţipătului meu păru că se duce departe, departe, dincolo de lumea de gheaţă a oglinzii.

— De ce eşti atât de speriat? mă întrebă, ţinându-mă încă de umeri şi apropiindu-şi faţa de a mea. Te sperie atât de rău cealaltă parte a ta, Max? Se uită la mine cu atenţie: Ăsta sunt eu, ştii, zise. Sunt imaginea *ta.* Sunt cealaltă parte *a ta.* Partea *ta* rece. Să nu-ţi fie frică de mine. Prietenilor tăi nu le-a fost. Nu au opus prea multă rezistenţă. Acum se află înăuntrul oglinzii. Iar imaginile...

Glasul i se stinse treptat. Nu era nevoie să termine propoziţia. Ştiam despre ce vorbea. Acum înţelegeam ce se întâmplase cu Erin şi Zack. Acum înţelegeam de ce mi se păreau diferiţi. Fuseseră schimbaţi. Erau propriile imagini reflectate în oglindă.

Şi acum înţelegeam şi de ce mă împinseseră în oglindă, de ce mă forţaseră să dispar. Dacă nu fac ceva, am realizat eu, reflexia mea o să îmi ia locul. Propria imagine o să ajungă în pod. Iar eu o să fiu prins înăuntrul oglinzii pentru totdeauna, prizonier alături de toate umbrele acelea triste, care se mişcau în sus şi în jos în jurul meu.

Dar ce aş putea să fac?

Uitându-mă la reflexia mea, adică *la mine,* am decis să trag de timp, să pun întrebări, să câştig puţin timp de gândire.

— A cui este oglinda? Cine a făcut-o? am întrebat.

Dădu din umeri:

117

— De unde să ştiu? Eu nu sunt decât imaginea ta, nu? — Dar cum...

— Gata, spuse arzând de nerăbdare. Nu mai trage de timp cu întrebări prosteşti! Este timpul să facem schimbul. Este timpul ca *tu* să devii reflexia mea.

24

M-am dat înapoi. Am început să alerg. Feţe triste, deformate pluteau în faţa mea. Am închis ochii şi am încercat să mă feresc de ele.

Nu puteam să gândesc. Să respir.

Picioarele îmi zvâcneau. Mâinile mi se mişcau pe lângă corp. Dar totul era atât de luminos şi de strălucitor, încât nici măcar nu puteam să îmi dau seama dacă mă mişc sau nu. Picioarele mele nu simţeau podeaua. Nu erau pereţi, nici tavan. Nu simţeam niciun fel de *adiere* pe faţă în timp ce alergam.

Dar frica mă făcea să gonesc mai departe. Prin lumina aceea care pâlpâia, rece şi strălucitoare.

Reflexia mea mă urmărea.

Nu o auzeam.

Nu avea umbră.

Dar ştiam că este în spatele meu. Şi mai ştiam că, dacă mă prinde, sunt pierdut. Pierdut în această lume pustie, în care nu puteam să văd, să aud, să ating nimic, pierdut pentru totdeauna în această sticlă rece.

O altă faţă apăru din senin. Am continuat să alerg. Până când au reapărut culorile. Până când din lumină au apărut forme. În faţa mea se mişcau acum umbre înşelătoare.

119

— Opreşte-te, Max! Vocea reflexiei mele se auzi chiar din spatele meu. Opreşte-te!

Părea îngrijorată. Aşa că nu m-am oprit, am continuat să alerg printre culori, printre formele acelea mişcătoare.

Deodată Zack stinse lumina.

Brusc am ieşit din oglindă şi m-am pomenit în cămăruţa din pod, într-o explozie de sunete, culori, obiecte concrete, lucruri reale. În lumea reală.

M-am ridicat în picioare, gâfâind din greu. Am apăsat cu picioarele podeaua. Simţeam podeaua solidă.

Mi-am ridicat privirea către prietenii mei, care stăteau în faţa mea, cu feţe speriate. Mama cred că se dusese jos.

— S-a făcut schimbul? mă întrebă Zack cu nerăbdare, cu ochi strălucitori de emoţie.

— Eşti ca noi? mă întrebă şi Erin.

— Nu, spuse o voce – vocea mea – care venea din spatele meu. Toţi ne-am întors privirea către oglindă, înăuntrul ei, reflexia mea ne privea cu faţa roşie de mânie, cu mâinile lipite de sticlă. A scăpat, le spuse prietenilor mei. Nu s-a făcut schimbul.

— Nu înţeleg! ţipă April. Ce se întâmplă aici?

Zack şi Erin nu îi dădură atenţie. Se repeziră la mine şi mă luară de mâini, trăgându-mă cu brutalitate în faţa oglinzii.

— Schimbul nu s-a făcut, repetă imaginea mea dinăuntrul oglinzii.

— Nicio problemă, îi zise Erin.

Şi amândoi mă împinseră în faţa oglinzii.

— O să te întorci, Max, spuse Zack cu convingere.

Ridică mâna şi trase de sfoara lămpii.

25

Lumina se aprinse.

Şi imediat am devenit invizibil. Imaginea mea rămăsese în oglindă, cu palmele întinse, lipite de sticlă, privindu-ne.

— Te aştept, Max, spuse. În câteva minute o să fii lângă mine.

— Nu! am ţipat. Plec. Mă duc jos.

— Ba nu te duci, spuse reflexia mea, dând din cap. Erin şi Zack nu te vor lăsa să scapi. Dar nu mai fi atât de speriat, Max! Nu o să te doară deloc. Pe cuvânt.

Zâmbi. Era zâmbetul meu. Dar era rece. Crud.

— Nu înţeleg, protesta April. Îmi spune şi mie cineva ce se întâmplă?

— O să vezi, April, îi zise Erin, cu voce domoală.

„Ce mă fac? m-am întrebat, îngheţat de frică. Ce pot să fac?”

— Mai sunt doar câteva minute, spuse reflexia calmă, celebrându-şi deja victoria.

Libertatea.

— April, du-te după ajutor! Du-te jos! Cheamă pe cineva! Grăbeşte-te! am ţipat eu.

— Dar, nu înţeleg... ezită April.

Erin şi Zack se duseră să îi blocheze calea. Dar brusc uşa se deschise. Şi apăru Lefty. Se opri în prag, se uită în cameră şi văzu reflexia mea.

121

Cu siguranţă, i s-a părut că reflexia eram eu.

— Fii pe fază! strigă el şi aruncă o minge de *softball.*

Mingea lovi cu putere oglinda. Faţa lui Lefty se umplu de uimire. Apoi se auzi un pocnet şi într-o secundă oglinda se crăpă şi căzu în bucăţi pe podea.

Reflexia mea nu avu timp să reacţioneze. Se sparse în cioburi de sticlă care se împrăştiară pe jos.

— Nuuuu! ţipară ascuţit Erin şi Zack.

Am redevenit vizibil chiar în momentul în care reflexiile lui Erin şi Zack se ridicau în aer. Erau traşi de oglindă – ţipetele lor nu mai încetau – erau înghiţiţi de parcă un aspirator puternic i-ar fi tras înăuntru.

Cele două reflexii zburară ţipând în oglindă şi imaginile lor se sparseră în sute de bucăţele.

— Uau! strigă Lefty, prinzându-se cu ambele mâini de uşă şi ţinându-se de ea cu toată forţa ca să nu fie tras în cameră.

Şi apoi Erin şi Zack aterizară în genunchi pe podea, pârând buimăciţi, confuzi, uitându-se la cioburile oglinzii sparte, care se zăreau peste tot în jurul lor.

— V-aţi întors! am strigat eu bucuros. Sunteţi chiar voi.

— Da. Eu sunt, spuse Zack, ridicându-se şovăitor în picioare. Erin se ridică şi ea, ajutată de Zack.

Oglinda se spărsese. Reflexiile dispăruseră. Erin şi Zack se uitau în jurul lor, buimăciţi încă. April se uita la mine uimită şi ea. Lefty rămăsese lângă uşă, clătinând din cap:

— Max, spuse el, ar fi trebuit să prinzi mingea. Era atât de uşor de prins!

Erin şi Zack se întorseseră. Şi se simţeau bine.

122

Nu a durat mult până când am pus lucrurile în ordine.

Le-am explicat totul lui April şi lui Lefty.

April s-a dus acasă. Trebuia să stea cu sora ei mai mică.

Erin şi Zack – *adevăraţii* Erin şi Zack – m-au ajutat să mătur cioburile oglinzii sparte. Apoi am închis uşa cămăruţei. Eu am pus bine lacătul şi după aceea toţi patru am adus cutii pe care le-am pus una peste alta, blocând astfel uşa.

Ştiam că nu vom mai intra acolo niciodată. Am jurat să nu spunem nimănui despre oglindă, despre cum ne-am făcut invizibili sau despre ce se întâmplase în cămăruţă. Apoi Erin şi Zack s-au dus acasă. Mai târziu, eu şi Lefty am ieşit în grădina din spate:

— A fost îngrozitor, i-am spus lui Lefty, simţind un fior de groază. Nu poţi să-ţi închipui cum a fost.

— Da, înspăimântător, zise Lefty absent. Începu să arunce dintr-o mână în alta mingea de *softball.* Dar cel puţin acum totul e bine. Vrei să ne jucăm puţin?

— Nu, i-am zis.

Nu aveam chef. Dar imediat m-am răzgândit: Poate aşa nu o să mă mai gândesc la ceea ce s-a întâmplat azi, am zis.

Lefty mi-a aruncat mingea şi amândoi ne-am dus în fugă în spatele garajului, locul nostru obişnuit de joacă. I-am aruncat-o înapoi. Jocul continua destul de frumos.

Trecuseră aproximativ unsprezece minute.

Deodată…

Deodată am încremenit.

Nu vedeam eu bine?

123

— Fii atent la aruncarea asta, spuse el şi-mi arunca mingea.

Nu! Nu! Nu!

Mă uitam cu gura căscată la mingea care trecea pe lângă mine.

Nici nu am încercat să o prind. Nu puteam să mă mişc.

Nu puteam decât să mă uit, îngrozit.

Fratele meu arunca cu mâna dreaptă!

RIF
ROMANIA INEDIT